

Euphonia

Revistă de cultură muzicală

Editată de Filarmonica Pitești

• Nr. 1, Anul I

• Septembrie 2010

Compozitori de azi
despre opera proprie:
Dan Dediu (25

„Pentru mine,

Bach este Dumnezeuul muzicii,
Beethoven, omul și Mozart, îngerul” (28 - 29

Chopin 200 de ani -
festival romantic (6-7

Creația muzicală
contemporană în concertele
Filarmonicii Pitești (19

Sponsorii principali ai Filarmonicii Pitești în 2010

S.C. AUTOMOBILE DACIA S.A.

S.C. OMV PETROM – Rafinăria Pitești S.A.

B.R.D. – Groupe Societe Generale S.A.

S.C. real – Hypermarket Romania SRL

S.C. ASTRA Transport S.A.

Bătălia pentru Filarmonica Pitești

Jean Dumitrașcu

Cântând cu plăcere la Pitești

M-a frapat din primul moment atmosfera generală, plăcerea cu care melomanii au revenit...

8

Încercăm să jucăm un rol activ

Am cântat pe scene foarte mari din Europa, Asia sau America

16

Arta camerală

Faptul artistic prezentat de muzicianul - interpret nu este o simplă redare...

20

Euphonia

Director
Jean Dumitrașcu

Redactor-șef
Mihaela Fulgeanu Matei
Redactori asociați: Anca Florea, Andreea Butnaru, Moise Mitulescu
Corector: Ion Teianu
Fotografii: Ionel Iancu, Gabriela Ionescu, Valentin Vintilă
ISSN 2066 - 9003
DTP: Smart Press s.r.l.
Tipar: Europroduct s.r.l.

Sediul redacției:

Filarmonica Pitești, Casa Cărții, etaj 2, 110013
Tel. 0248.220111, fax: 0248.212548
e-mail: filarmonica_pitesti@yahoo.com

La finalul primei noastre stagiuni, la 26 iunie 2008, când am lansat volumul „Bătălia pentru Filarmonica Pitești”, nu bănuiam ce surprize ne rezervă viitorul. Răsfoind recent această carte, am constatat, cu melancolie, tonul entuziast folosit da capo al fine; practic, un strigăt de victorie, după ani de stăruință și eforturi știute numai de mine și după o stagiune plină de bucurii: o orchestră ce se suda treptat, corul academic își găsisse locul în repertoriul general, atmosfera de lucru extrem de propice, crearea unui numeros și fidel public, invitarea noastră pe scena Ateneului, calitatea deosebită a unor soliști și dirijori care ne-au onorat cu prezența neținând cont că suntem la început de drum, ecourile elogioase ale presei locale și naționale, însemnările din Cartea de Onoare a instituției, sprijinul necondiționat al Primăriei și Consiliului Local Pitești ș.a.m.d.

Au urmat alte realizări - autorizarea Filarmonicii ca instituție profesionistă de cultură (imediat după a doua stagiune), angajarea soliștilor concertiști Alexandru Tomescu, Horia Mihail și Răzvan Suma, premiera mondială absolută a unui musical american, participarea la Festivalul internațional George Enescu, primirea unui sediu propriu („bătălia” administrației locale a durat din iulie 2006 până în martie 2010!!!) și a sumelor necesare (fonduri europene) pentru lucrările ce vor demara în 2011. Și ar fi, iarăși, multe mici/mari amănunte de adăugat...

Dar, cel mai important lucru, pe care l-am subliniat și la aniversarea de trei ani, este acela că am reușit crearea unei mari familii - artiști, public, Municipalitate. Firește, ca-n orice familie, cu probleme rezolvate din mers, cu tensiuni inerente...

Grav a fost apariția crizei economice. Încă de la începutul anului 2008 au apărut primele restricții legislative, ce aveau legătură cu planurile de dezvoltare. În 2009, am fost nevoiți să tăiem, prin lege, 20% din fondul de salarii și să blocăm promovările. Nu am dat efectiv pe nimeni afară, am desființat 12 posturi vacante, păstrate pentru completarea orchestrei cu absolvenți ai U.N.M.B. Din ianuarie nu s-a mai respectat Contractul colectiv de muncă, o dată cu aplicarea Legii salarizării unitare (suntem în proces încă). Lovitura cea mare a venit în această vară. Nici nu am apucat să ne bucurăm de reușita primului curs propriu de artă dirijorală, finalizat prin concertul din 1 iulie (cu 9 dirijori din străinătate, din S.U.A. și Europa până în Haiti, la pupitru, pregătiți de maestrul Dumitru Goia), fiindcă în următoarele zile ne-au lovit în plin trei ordonanțe de urgență. Prin O.U.G. nr. 55 am fost nevoiți să tăiem 20% din cheltuielile materiale (aici intră utilitățile, bunuri și servicii, dar și colaboratorii), prin O.U.G. nr. 58 au fost tăiate salariile cu 25%, iar prin aplicarea O.U.G. nr. 63 am fost nevoiți să facem concediere colectivă. Au fost voci care au cerut desființarea Filarmonicii. Două publicații îl somau pe dl. primar Tudor Penduc: gata, melomanii și-au făcut moftul, au mers la... două concerte, să ascultăm manele în piață! La o asemenea mizerii am considerat că nici nu merită un drept la replică. Abia la 19 iulie, după ce analizasem cu dl. primar diverse variante de supraviețuire a instituției, după ce stabilisem, în Consiliul Administrativ, un set de măsuri de reorganizare, am aflat căt de gravă era, în fapt, situația. În cadrul unei ședințe cu toți cei din subordinea Consiliului Local și din Primărie. Nu e zi în care să nu-mi revină în minte cuvintele d-lui primar: „Celor care au cerut desființarea Filarmonicii, și care sunt convins că nu au mers la vreun concert, le spun că în Pitești există o elită, iar Municipalitatea are datoria de a oferi servicii elitei locale. Filarmonica nu se desființează!”

Și nu a fost doar Corul desființat, au dispărut colegi de la TESA, din orchestră, scuvântul de ordine fiind salvarea orchestrei. Fiindcă nu există Filarmonică fără orchestră. Nu ne-am mai permis nici luxul de a avea soliști concertiști (care ne-au făcut atâta imagine în țară și în afară). În paralel, am pregătit toate cele pentru stagiunea de toamnă și am gândit o strategie pe termen lung. Când plouă mai mult, nu îți cumperi o umbrelă, începi să construiești o Arcă, spunea cineva...

Trecând peste aceste mărturisiri de culise, iată, în sfârșit, un alt vis prinde contur: realizarea unei reviste a instituției. Și nu numai. Există, din păcate, doar Actualitatea muzicală, editată de U.C.M.R., Acord-ul editat de U.N.M.B., revista Opera a Operei Naționale, revista MC-Muzică clasică a lui Ionuț Bogdan Ștefănescu a sucombat după două superbe numere. Avem muzicologi de prestigiu, există teoreticieni cunoscuți, dar sunt puțini cei care fac cronică de concert (au rubrici la reviste literare, mulți preferă emisiuni radio și tv culturale) și se pot constitui într-un colectiv redacțional. Mulțumiri publice presei locale (scrisă, audio-video și electronică) pentru că ne promovează fiecare eveniment (toți invitații sunt impresionați de dosarul de presă primit), dar, trebuie să o spun, ne lipsește încă un feed-back adecvat, comentariul obiectiv și critic de după concert (o singură excepție, statornicul Adrian Simeanu; mai sunt de semnalat Traian Ulmeanu, Aurora Ghiță, Iulia Ivănoiu, Denis Meraru cu al său memorabil titlu „Sete de filarmonică”).

Revista pe care o propun atenției publice are un program cât se poate de explicit: 1. să contribuie la educația muzicală; 2. să reflecte activitatea instituției; 3. să aducă în prim-plan aspecte mai puțin sau deloc știute din viața muzicienilor; 4. să intre în circuitul național, prin atragerea de colaboratori de valoare; 5. să fie utilă/atractivă unui public cât mai larg, pe care să-l atragă spre sala noastră de concert. 6. să pună accent pe dialog.

Numai cu sprijinul Dumneavoastră, revista va avea viață lungă, ca și Filarmonica Pitești! Bătălia noastră continuă! Credință și entuziasm există!

Curs Internațional de Dirijat „Pitești - România - 2010” organizat la Pitești

Filarmonica Pitești a organizat, în perioada 25 iunie – 2 iulie a.c., un curs internațional de măiestrie dirijorală susținut de maestrul Dumitru Goia, asistat de dirijorul american Steven Huang, director al Departamentului Orchestră al Universității de Muzică din Ohio, S.U.A.), și de către Alexandru Ganea, dirijor al Filarmonicii Pitești. Cursul și-a propus (și își propune, fiindcă va fi cu siguranță organizat și-n 2011) descoperirea, instruirea și promovarea talentelor dirijorale de pretutindeni.

La acest curs au participat: Florent de Bazelaire (Franța/Polonia), Nicolas Canes (Haiti), Joist Smeets (Germania/Olanda), Thomas Gregory (Anglia), Tom Crowley (Irlanda), Roman Baltag (Republica Moldova), Liviu Condriuc (România/Germania), Jun Kim (S.U.A.) și Dan Șeicanu (Republica Moldova). Corepetitoare de curs au fost: Anta Agavriloae și Lidia Ciubuc.

Cursul s-a finalizat prin susținerea unui concert, la 1 iulie, cu orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești, pe scena Casei Sindicatelor. În program: F. Mendelssohn-Bartholdy - *Uvertura „Hebridele”*, F. Mendelssohn-Bartholdy - *Concert pentru vioară și orchestră în mi minor* și P.I. Ceaikovski - *Simfonia nr. 5*. Solist (vioară): Ioan Alexandru Mălaimare.

Ion Teianu

Borges, Analia Selis și Filarmonica Pitești

Seară de martie a anului 2010. A unsprezecea a lunii. Seară de joi, de filarmonică. De astă dată, nu un concert extraordinar, nu unul obișnuit, ci un recital. Altfel. Care îmbină poezia cu muzica. Și nu una oarecare, ci a unui mare poet argentinian: Jorge Luis Borges. Sala, numeros deplină pentru un recital cameral. Pentru inedit, pentru poezia lui Borges și pentru invitați: interpreta Analia Selis, violoncelistul Răzvan Suma, angajat al Filarmonicii Pitești, recitatoarea Mihaela Teleoacă și, nu în ultimul rând, compozitorul argentinian Julio Santillan. Compozitor care a primit, din partea Ministerului argentinian al Culturii, comandă să compună, la 20 de ani de la dispariția romanicerului, poetului, filosofului, eseistului J. L. Borges, o lucrare inspirată de textele sale. Și J. Santillan a pus pe note opt piese muzicale sub genericul „Un instant”. Opt piese alternate cu o poveste recitată, pe ritm de milonga, huayno și saya.

În partea a doua a recitalului, Analia Selis, într-o ipostază altfel de cum o cunoștea lumea, ca interpretă de muzică ușoară, chitaristul Julio Santillan și Răzvan Suma au introdus publicul în atmosfera folclorului argentinian, prin interpretarea a patru melodii pentru chitară, violoncel și voce.

Invitați fiind de Răzvan Suma să nu-i considerăm pe cei trei colegi

de scenă invitați, ci să ne integrăm în cultura lor, timp de o oră și zece minute am intrat într-o altă lume, într-o altă cultură, într-o altă atmosferă. A lui Borges, a folclorului argentinian și a muzicii de calitate.

J. L. Borges s-a născut la 24 august 1899 la Buenos Aires. La 15 ani se mută cu familia la Geneva. În afara limbii engleze, pe care o învățase datorită originii tatălui său, învață franceza și germana și își definitivează studiile. După Primul Război Mondial familia se mută în Spania (Sevilla, Barcelona, stabilindu-se într-un final la Madrid). În 1921 se mută din nou, de data aceasta în Argentina, unde are și primele colaborări cu poezii și eseuri la diferite publicații literare.

În 1923 publică primul volum de poezii, apreciat de cei din generația sa, dar nu și de critica literară. Din 1923 până în 1984 lasă posterității 11 cărți de poezie și zece de eseistică.

Scrierile sale, influențate de Dante, Cervantes, Kafka, Kipling ș. a., au devenit sursă de inspirație pentru scriitori precum: Umberto Eco, John Barth, Philip Dick etc.

Dar și pentru cantautori ca Francesco Guccini și Elvis Costello.

„Este sau nu este visul pe care l-am visat înainte de revărsatul zorilor. Amuțesc corzile. Muzica știe ce simt”, scria Borges. Un vis de seară, nu înainte de revărsat de zori. De seară de lună de măștișor. Corzi care nu au amuțit, ci au știut să glăsuiască. Sincer, cald și emoționant. Așa cum fac de fiecare dată cei care trec pragul Filarmonicii Pitești. **Mihaela FULGEANU MATEI**

Chopin 200 de ani

Filarmonica Pitești a organizat, cu prilejul aniversării a 200 de ani de la nașterea marelui pianist și compozitor polonez Fr. Chopin, nu mai puțin de patru seri de concerte având în program, îndeosebi, creații ale acestuia. Astfel, miercuri, 24 februarie a.c., a avut loc un concert vocal-simfonic dirijat de Tiberiu Oprea. Solist: Horia Mihail (pian). În program s-au aflat F. Chopin - Concertul pentru pian nr. 2 în fa minor op. 21 și alte piese romantice. **Ionel Boștină**

festival romantic

Un adevărat tur de forță pentru toți cei implicați (organizatori, soliști, public)

a avut loc la 2 martie a.c.

Concertul a debutat la ora 18.00 și s-a finalizat la ora 22.00.

Foarte tânărul pianist tulcean

Vlad Blejan a susținut următorul program:

Fr. Chopin - Studiu op. 25 no 9, L. van Beethoven - Șase variațiuni op. 76, Fr. Liszt - Vals Impromptu, L. van Beethoven - Rondo a Capriccio, op. 129, J.S.Bach - Concert pentru pian și orchestră în fa minor, partea a II-a, Fr. Chopin - Polonaise op. 71 no 2 și George Enescu - Preludiu. Au urmat Delia Diaconescu (pian) și Stefano Chiozzi (vioară, Italia),

având în program: R. Schumann - *Sonata op. 105 în la minor*, Fr. Chopin - *Nocturna op. 9 n. 1 în si bemol minor*, G. Enescu - *Impromptu Concertant*. Seara a fost încheiată de celebrul trio „Musica Viva”: Mircea Vasilescu (vioară), Florin Mitrea (violoncel) și Andreea Butnaru (pian). În program: F. Chopin - *Scherzo op. 20*, R. Schumann - *Sonata în la minor op. 105*, C. Frank - *Sonata în La major*, Chopin - *Mazurcile op. 30 pentru pian solo*, Mendelssohn - *Trio în re minor pentru pian, vioară și violoncel op. 49*.

Miercuri, 3 martie, un nou program prelungit. Dan Claudiu Vornicelu (vioară) & Eugen Bogdan

Popa (violoncel) & Viorela Ciucur (pian) au susținut un program integral Chopin: *Fantezia op. 49 în fa minor pentru pian*, *Sonata op. 65 pentru violoncel și pian*, două nocturne în transcripție pentru vioară și pian, *Trio op. 8 pentru vioară, violoncel și pian*. Au urmat Cătălin Dima (pian) și Corul Filarmonicii Pitești, având în program lucrări de Chopin, Liszt, Beethoven, Baciă și... Beatles.

Festivalul s-a încheiat cu F. Chopin - *Concertul pentru pian nr. 1 în mi minor op. 11*, avându-i ca dirijor pe Alexandru Ganea, iar ca solist pe Viniciu Moroianu, în program regăsindu-se F. Schubert - *Simfonia nr. 5 în Si bemol major*.

FLORIN CROITORU, violonist

Este o orchestră tânără cu mult elan, cu multă bucurie de a face artă și de a aduce arta în atenția publicului iubitor de gen, piteștean. Și mi se pare o orchestră de mare viitor pe care o încurajăm cu toții să meargă cât mai departe. Sprijiniți cultura, veniți la concerte, vă va

prinde bine atât dvs., cât și copiilor dvs., dar și orașului în care locuiți.

Cântând cu plăcere la Pitești

Stiam că la Pitești s-a înființat o orchestră, că a colaborat deja cu mai toți soliștii noștri de cotă, dar am „descoperit” tânăra Filarmonică abia acum, în luna mai 2010, când a aniversat trei ani de existență printr-un concert deosebit, în care a evoluat și ansamblul coral, cu tânărul dirijor Tiberiu Oprea la pupitru (emoțiile fiind sporite, pentru că este deopotrivă director artistic), propunând opusuri extrem de atractive pentru public - *Concertul nr. 3* de Rachmaninov, solist pianistul rus Andre Parfenov, poemul simfonic *Preludiile* de Liszt și secvențe din *Carmina burana* de Orff.

M-a frapat din primul moment atmosfera generală, plăcerea și nerăbdarea cu care melomanii au revenit în primitoarea sală a Casei de Cultură a Sindicatelor, făcând ca cele 800 de locuri să devină insuficiente pentru cei care doreau să asiste la eveniment, bucurându-se de muzica bună într-o versiune interpretativă demnă de laudă. De altfel, aproape la fiecare concert din stagiune sala este plină, semn că piteștenii chiar aveau nevoie de o asemenea instituție, dar și că întreaga concepție organizatoric-artistică este pe măsura așteptărilor, oferind de fiecare dată repere tentante, într-o varietate repertorială echilibrată, beneficiind și de oaspeți al căror nume poartă, de cele mai multe ori, girul calității.

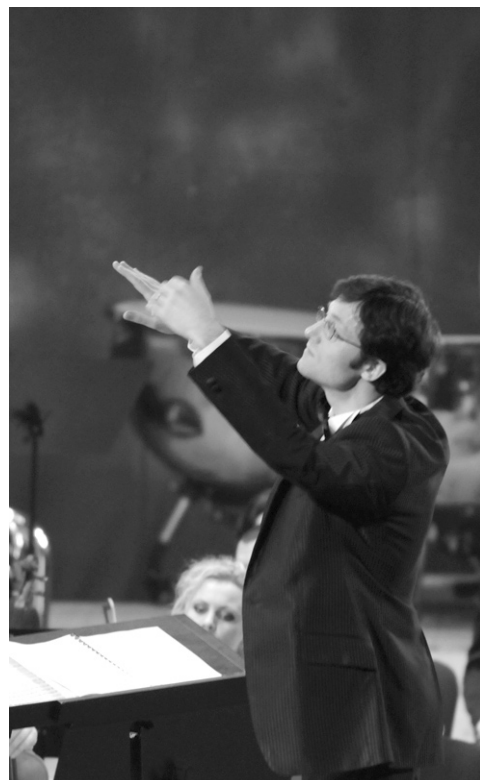
Am ascultat cu reală plăcere partiturile puse în valoare printr-o abordare marcată de rigoare, implicare efectivă în demersul artistic, realizând o sonoritate omogenă, cu planuri expresive bine conturate, răspunzând prompt cerințelor tânărului dirijor care... știe ce vrea. Și aceasta se concretizează în siguranța și claritatea gestului, precizia atacurilor (ceea ce nu e puțin lucru), în „linia mare” a frazării, în rezolvarea secvențelor lirice și a celor de anvergură, cărora un plus de strălucire le-ar asigura „suflul” gândit de compozitor. Atracția către asemenea pagini celebre, cu o stilistică aparte, este firească și binevenită pentru publicul care, oriunde s-ar afla, „gustă” marea muzică deopotrivă

accesibilă și greu de interpretat.

Debutând cu un concert romantic prin excelență, programul a captat din prima clipă, orchestra colaborând cu un pianist rus (stabilit în Germania) – Andre Parfenov – recomandat în primul rând ca tehnician performant, cu o forță evidentă, poate mai puțin preocupat de specificul creației lui Rachmaninov, superbă prin alternarea momentelor de rafinată delicatețe cu cele de cuceritoare respirație interioară, revărsată în desfășurări monumentale, incisive, dar fără duritate, trăsături reliefate doar parțial.

Poemul simfonic de Liszt a adus o parcurgere adecvată a scriiturii, dar așteptam ca aspectul programatic să fie mai pregnant pus în lumină, o creionare imagistică asigurând și un plus de culoare, de sugestie în planurile expresive. Iar, în final, secvențele din „Carmina burana” au permis și corului să demonstreze că este capabil să susțină asemenea opusuri solicitante și pretențioase, relația cu orchestra dovedindu-se bine controlată, dirijorul dozând cu fermitate raportul între exploziile ritmice și cele de un umor adesea grotesc conținut în text.

Istoria devenirii ansamblului se regăsește, din 2008, în volumul „Bătălia pentru Filarmonica Pitești”, scris de directorul Jean Dumitrașcu în maniera unui „jurnal de bord”, care punctează fiecare pas important, fiecare nouă problemă ivită și, din fericire, rezolvată. Pentru că, așa cum s-a subliniat

și în cuvintele rostite pe scenă, cu emoție și sinceritate, „bătălia” s-a bucurat de suportul total al oficialilor locali, primarul Piteștiului, chiar de ziua orașului, promițând că muzicienii vor avea în continuare sprijinul necesar, lucrându-se deja la renovarea și amenajarea noului sediu, anunțând totodată că se va ocupa și de asigurarea „costumelor de scenă” pentru cor și orchestră, chiar și într-o perioadă dificilă sub aspect financiar. Semn că există și edili care doresc să promoveze arta și frumosul, nicidecum să le treacă la „economii” pentru buget – aspect mai rar, care merită aplaudat și apreciat și de către membrii Filarmonicii și de către melomanii care astfel au certitudinea că în fiecare joi vor reveni în sala de concert pentru a asculta noi și noi creații de referință. Iar în alte zile ale săptămânii, serile camerale deosebit de atractive mai ales prin invitarea unor soliști binecunoscuți, care la rândul lor se simt extrem de bine în ambianța primitoare și caldă a Filarmonicii care, aniversând trei ani de activitate, având manageri cu idei și cu mult sufl, pregătește deja alte proiecte pe care, cu siguranță, le va concretiza la nivelul performanței, crescând de la un an la altul. Pentru că merită...

Anca Florea

Concert pentru

două trompete

Joi, 4 februarie 2010, sub bagheta lui Tiberiu Oprea, orchestra Filarmonicii din Pitești a prezentat, pe scena Casei Sindicatelor, un program în care trei membri ai ansamblului simfonic au dovedit că pot oricând să strălucească în calitate de soliști. Aceștia au fost harpista Miruna Vidican și de trompetiști Mihai Dima și Bogdan Mălăescu.

Programul s-a deschis cu *Sarabanda*, *Giga* și *Badineria* de Arcangelo Corelli, o micro-suită de trei dansuri, fiecare cu individualitatea sa marcantă: sarabanda cu resemnare și gravitate, giga cu optimism pastoral și badineria cu motricitate de perpetuum mobile a viorilor prime pe fundalul de pizzicato al celorlalte partide. O miniatură care începe într-un registru grav al remușcărilor și se încheie într-un altul, diametral antagonic primului, de expansivitate solară.

În continuare au umplut sala polifoniile maiestuoase ale celui de-al treilea concert brandenburgic în sol major (BWV 1048) al lui Johann Sebastian Bach, scris de acesta în 1721 pentru margraful de Brandenburg-Schwedt, Christian Ludwig. Unic în istoria muzicii, acest concert are cea mai scurtă parte a doua cunoscută nouă, având lungimea (sau mai bine zis scurtimea) de două măsuri. Muzică „în vârstă” de 289 de ani, dar pe care orchestra a interpretat-o cu elan baroc, făcând-o să pară la fel de proaspătă și vie ca și la primele ei interpretări de acum aproape trei secole, unde mai mult ca sigur că Bach însuși era la clavecin, acompaniat de basso continuo.

După contrapunctul aristocratic, neobosit de inteligent al lui Bach germanul a urmat vivacitatea sagace a lui Vivaldi italianul: un concert pentru două trompete și orchestră de coarde. Cei doi soliști, membri ai partidei de alături a

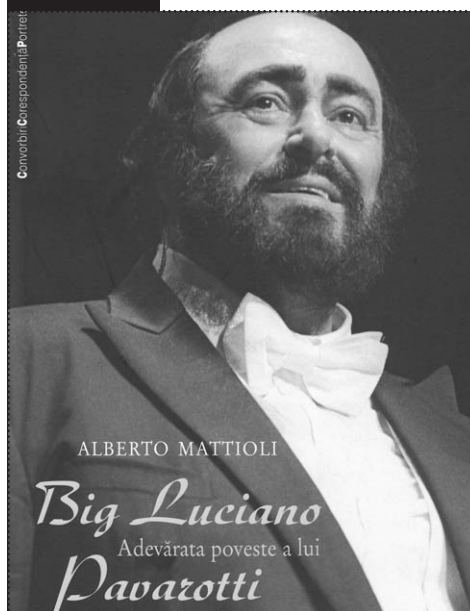
orchestrei, au fost Mihai Dima și Bogdan Mălăescu, așezați strategic în formație „stereo”, unul în partea dreaptă a scenei și celălalt în partea stângă a scenei. Publicul a putut astfel să aprecieze mult mai bine jocul imitativ al melodiilor și frazelor pe care cei doi și le „aruncă” unul altuia. Astfel de poziționări ale soliștilor nu sunt idei moderne și erau deloc neobișnuite perioadei baroce, unde, de multe ori, grupul de soliști numit „concertino” era așezat separat și opus grupului de instrumentiști acompaniatori numit „ripieni”.

Prima parte a programului s-a încheiat cu *Introducere și allegro pentru harpă și orchestră* de Maurice Ravel, cu Miruna Vidican solistă. Pentru cei din public, care frecventează cu regularitate concertele Filarmonicii Pitești, este foarte posibil să se fi evidențiat asemănarea dintre partitura harpei din această lucrare și partea aceluiași instrument din *Concertul pentru pian și orchestră* de același Ravel (interpretat de Horia Maxim, joi, 14 ianuarie 2010).

A doua parte a programului a constatat în una dintre cele mai cunoscute și accesibile lucrări ale lui Serghei Prokofiev, *Simfonia nr.1, Clasică*. După cum sugerează și numele, aceasta este scrisă în stil neoclasic, cu trimiteri la Haydn și Beethoven. Părțile extreme, prima și a patra, sunt niște ironii voalate (și uneori acide) la adresa manierismelor vieneze ale sfârșitului de secol XVIII.

Olivia Constantinescu

Euphonia
vă recomandă

ALBERTO MATTIOLI

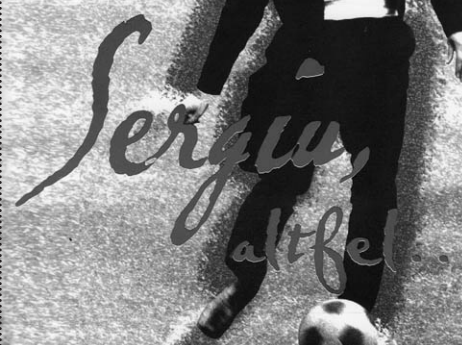
Big Luciano
Adevărata poveste a lui
Pavarotti

Cristina Maria Sârbu

Nietzsche
și muzica

Ioana
Celibidache

Raluca Voicu-Arnăuțoiu, pe scena Filarmonicii

Prima lucrare interpretată a fost un aranjament pentru pian la 4 mâini al „Dansurilor Românești” de Bela Bartok (scrise în original pentru vioară și acompaniament de pian), o bună introducere a publicului în atmosfera melanjului de limbaj romantic târziu și modalism popular caracteristice întregului program.

A urmat o sonatină pentru vioară și pian de același compozitor (cu Raluca Voicu-Arnăuțoiu la vioară, acompaniată de Eugen Dumitrescu) o lucrare mai distilată estetic decât „Dansurile românești”, care oscilau

interpretarea a „Sept Chansons de Clement Marot” op.15 (șapte lieduri pe versuri de Clement Marot) scrise de George Enescu. Încântătoare au fost căldura vocii și noblețea atitudinii scenice a Cristinei Radu, care împrumută din tradiția marilor soprane ale vechii generații. Solistă a Operei din Brașov, soprana Radu a abordat aceste șapte lieduri cu intimitatea adecvată genului și textului.

Finețea portamentelor și vibrato-ul folosit cu atenție, dar fără artificialitate, au adăugat un plus conținutului emoțional al acestor lieduri. Cu dicția sa excelentă, Cristina Radu a permis cunoscătorilor de limbă franceză să cunoască frumusețea textului, iar pentru cunoscătorii de alte limbi străine, zâmbetele cântăreței au reușit să aducă lumina în povestea depanată de către „les chansons”. De apreciat a fost și capacitatea acestuia de a sugera forță

În seara de joi, 28 ianuarie 2010, publicul iubitor de muzică de cameră (e drept, mai restrâns decât publicul iubitor de concerte simfonice) a avut ocazia să cunoască muzica lui Bela Bartok, George Enescu, Mihail Jora și Dan Măzrăb, interpretată de grupul cameral „Remember Enescu”, format din soprana Cristina Radu, pianiștii Corina Răducanu și Eugen Dumitrescu, alături de violinista Raluca Voicu-Arnăuțoiu.

repetat între lirism contemplativ și dans energic. Mănuind cu eleganță instrumentul și folosind un vibrato economic, judicios aplicat și o dinamică stilizată, doamna Arnăuțoiu a reușit să surprindă „îngenuitatea” acestei sonatine, evitând sofisticările neo-romantice, care, de multe ori, îngreunează transmiterea stării de prospețime a acestei miniaturi. Solista a reușit astfel să surprindă starea de uimire și de curiozitate pe care muzicienii europeni ai secolului XIX au încercat-o atunci când au cunoscut noutatea modală a folclorului Europei de Est.

După această mică bijuterie bartokiană, pe scenă a intrat soprana Cristina Radu, acompaniată alternativ de pianiștii Corina Răducanu și Eugen Dumitrescu în

fără a forța nimic. Prin inteligența cu care a utilizat atacurile, vibrato-ul și nuanțele, a transmis energia muzicii mult mai eficient decât dacă ar fi făcut exces de aceste procedee, o capcană pe care, din păcate, destule cântărețe nu reușesc să o evite.

Raluca Voicu Arnăuțoiu s-a întors pe scenă pentru a interpreta o lucrare de tinerețe a lui Mihail Jora, „Mica suită”. La calitățile de interpret ale R.Voicu, merită adăugat controlul perfect al arcușului, mai ales pe notele lungi (care este pentru mulți violoniști o piatră de încercare). Prin aceasta își trădează apartenența la valoroasa școală a lui George Manoliu, care, alături de Ionel Geantă, a pus bazele pedagogiei violonistice moderne a secolului XX în România.

A doua apariție a sopranei Cristina Radu s-a manifestat pentru „Omule, îți mulțumesc” și „Romanță de toamnă” ale lui Dan Mizrahy. Toată muzica românească interpretată anterior acestui moment a fost, culmea, în limba franceză, ori cântată la instrument acompaniat. Dar, acum, vocea Cristinei Radu a căpătat volum și degajare în limba română, cu atât mai frumoasă în dicția perfectă a cântăreței, fiind o prezență luminoasă și vibrantă.

Fiindcă, din program nu putea să lipsească încă o lucrare de Enescu, așa că pianistii Corina Răducanu și Eugen Dumitrescu au oferit publicului piteștean o magistrală interpretare la patru mâini (într-un aranjament de Sireteanu) a „Rapsodiei nr. 1”. Cu toate că un singur instrument (fie acesta și pian de concert) nu poate fi capabil să redea orchestrația rafinată a „Rapsodiei nr. 1”, cei doi pianisti și-au exercitat meșteșugul cu

atâta artă, încât publicul a uitat că pe scenă se află un pian și nu o întreagă orchestră simfonică. Mulți spectatori erau vrăjiți de savoarea lucrării, ajungând să tacteze ori din cap ori cu piciorul ritmurile antrenante. Dovadă că muzica de calitate poate să își „captureze” auditoriul din spatele oricărei prelucrări, orchestrații sau reducții.

După aplauze entuziaste, Corina Răducanu și Eugen Dumitrescu au rămas pe scenă, pentru că următoarea lucrare a fost tot de Enescu, dar de data aceasta pentru vioară (Raluca

Bis-ul a fost un „Liber Tango” de Astor Piazzola, în care întregul ansamblu a fost prezent pe scenă: Raluca Voicu-Arnăuțoiu la vioară, pianistii Corina Răducanu și Eugen Dumitrescu, alături de soprana Cristina Radu. O piesă de final vie și antrenantă, care a încălzit semnificativ atmosfera sălii și a cărei încheiere a fost întâmpinată de aplauze binemeritate.

Concertul a fost fără îndoială apreciat de public. Grupul „Remember Enescu” a dovedit un echilibru și un nivel de profesionalism spre care muzicienii tineri nu

”

„Fiică a lui Toma Arnăuțoiu și a Mariei Plop, Ioana Voicu Arnăuțoiu, păstrează și duce mai departe istoria cu care se identifică. La vârsta de doi ani, în 1958, tatăl său, Toma Arnăuțoiu, membru al grupului de partizani anticomuniști de la Nucșoara, este arestat de Securitate împreună cu alți 14 membri ai grupului. Peste un an de zile, în 1959, aveau să fie executați. Tot în 1959 este arestată și mama, Maria Plop, dar și Ioana Raluca Arnăuțoiu, de doi ani. Ambele sunt închise în Penitenciarul Pitești. Mama e dusă în închisoarea de la Miercurea Ciuc, unde avea să-și găsească sfârșitul în 1962. De la doi la patru ani, Ioana Voicu Arnăuțoiu trăiește într-un orfelinat din Câmpulung, iar la patru ani este înfiată de o familie din București. Familia o îndrumă spre cariera muzicală. O carte încă deschisă, peste o rană încă neînchisă. O lecție de istorie, o viață de om dăruită adevărului, dragostei de frumos și de muzică.”

(M.F.M.)

Voicu-Arnăuțoiu), acompaniată de pian la patru mâini. Doamna Voicu-Arnăuțoiu a interpretat „Pastorală, Menuet trist și Nocturnă” cu aceleași virtuți menționate anterior. Însă de data aceasta, dânsa a adăugat anumite variații premeditate ale intonației clasice (microtonii și extinderi expresive ale sistemului egal-temperat), tipice lucrărilor pentru vioară și pian ale compozitorului, care au adus un colorit nou și potrivit acestei muzici, trimițând la stilul violonistic al lui George Enescu.

pot decât să aspire, concentrarea lor nefiind influențată de temperatura scăzută a sălii și nici întreruptă de inevitabila (!!!) sonerie a unui telefon care a fost uitat deschis.

La sfârșit, R. Voicu-Arnăuțoiu s-a adresat publicului afirmându-și speranța că Filarmonica va fi o permanență a vieții muzicale a orașului și convingerea că această instituție este un bun de mare valoare pe termen lung pentru statutul cultural al Piteștiului.

Olivia Constantinescu

1967 un început ratat

La sfârșitul lunii mai a anului 1967, această „flarmonică” ad-hoc a susținut un memorabil concert, salutat de către presă, nu doar de către publicul meloman. Iată ce scria revista de cultură Argeș în numărul său din iunie 1967, sub semnătura lui Romeo Claudian (alias George Sbârcea):

Un început care obligă: Concertul orchestrei simfonice și al corului de cameră din Pitești:

„Încă n-a sosit momentul de a considera activitățile muzicale desfășurate la Pitești în toată adâncimea lor. De la primul concert al orchestrei simfonice locale, pusă sub egida Palatului Culturii, se poate spune însă că nivelul atins obligă de aici înainte pe dirijor și instrumentiști la eforturi de disciplină și de aprofundare artistică. În mișcarea artistică locală data de 31 mai 1967 va însemna, desigur, o piatră de hotar, pentru că în seara acelei zile muzicienii piteșteni, profesori și elevi ai Liceului de muzică, împreună cu câțiva artiști instrumentali profesioniști (alămuri), au dovedit capacitatea lor de a face o muzică pe planul unor exigențe mai înalte.”

În orice proces de înfiripare a unei activități artistice noi, excelentul se amestecă cu mediocrul, dibuirile începutului se îmbină cu momente de satisfacție deplină. Din prima categorie menționăm *Concertul pentru două viori în re minor*, de Johann Sebastian Bach, dirijor prof. Dumitru Croitoru, soliști Florin Gioroc și Nicolae Falcoe, ambii elevi de clasa a XI-a ai lui Marius Giura. Alegerea unei lucrări atât de dificile din repertoriul concertistic, presupunând acea tehnică evoluată care îngăduie zborul imaterial al muzicii, dovedește curajul și orientarea muzicienilor piteșteni spre operele de seamă ale literaturii universale. Oricum însă, Bach este un univers a cărui descoperire se face treptat, prin eforturi îndelungate, după trecerea firească a unor praguri de inițiere muzicală ce nu se pot atingea dintr-o dată. Ele n-au fost

atinse, firește, nici de orchestra de cameră a Liceului de muzică, deși concertul ne-a revelat doi tineri violoniști în plină devenire, dintre care Florin Gioroc vedește de pe acum o remarcabilă stăpânire a tehnicii instrumentului său, pentru că Nicolae Falcoe să fie înzestrat cu un ton amplu și cald, cu posibilități surprinzătoare de reliefare a expresiei, Orchestra, care la Bach reclamă intuiția schimbului de replici între grupurile instrumentale și a raporturilor ce se țin între ele, a izbutit doar parțial să ne facă să auzim vocea vie a genialului cantor de la Leipzig. Au fost însă și câteva momente de tensiune expresivă, care ne îngăduie să întrezărim realizările viitoare ale orchestrei de cameră chiar în această artă de construcții și desfășurări vaste, al cărei clocot de gândire și simțire mereu proaspătă obligă pe interpreți și ascultători deopotrivă la o

participare integrală.

O surpriză dintre cele mai neașteptate a constituit-o – la manifestările solistice ale concertului piteștean – Magdalena Albușescu, cu interpretarea stilată, având transparențe de cristal în voce, a liedului *Păstrăvul* de Schubert, din clasa prof. Dumitru Georgescu și cu acompaniamentul de pian al maestrului. Cu o combustione interioară disciplinată de nevoile superioare ale expresiei, tânara cântăreață a realizat, prin sensibilitatea ei, o adevărată atmosferă schubertiană.

Pianista Rodica Abăluță, din clasa a VIII-a (prof. Felicia Saegiu) a manifestat în Rondoul, opus 1 de Chopin, frumoase înzestrări de tehnică, o forță care va putea să se orienteze cu succes spre bogata literatură romantică a pianului.

Într-un dialog plin de avânt cu pianul, vilonista Elena Cărpiniș a cântat cu siguranță în intonație o sonată de Haendel, având de pe acum vibrația care dezvăluie luminile și umbrele întotdeauna grațioase ale preclasicilor.

Înzestrarea și încercarea de a sonda cu luciditate ceea ce muzica are dincolo de aspectele ei tehnice a dovedit Iulian Levențiu, din clasa de vioară a profesorului Marius Giura, interpretând un fragment dintr-un concert de vioară de Kreutzer, acompaniat de neobositul și

experimentatul prof. Vasile Nicolau. O prezență serioasă de pe acum maturizată a fost și aceea a oboistului Gheorghe Popa, absolvent al clasei prof. Vasile Nicolau.

Aparițiile acestea solistice au oferit parcă o imagine de detaliu a ceea ce înseamnă și poate să mai însemne ansamblul instrumental devenit, printr-un act de voință izvorât din dorința de a înzestra Piteștiul cu o viață muzicală proprie, o mică orchestră simfonică. Sub bagheta sensibilă și autoritară a lui Marius Giura, ea a executat *Concertul în Re minor*, pentru pian și orchestră de Haydn, solist Bogdan Georgescu (din clasa prof. Gloria Bădescu). Pianistul, dincolo de utilizarea abilă a unei dexterități tehnice deosebite pentru un elev de clasa a IX-a, a excelat printr-un farmec poetic care a învăluit dialogul său cu orchestra, împrumutând întregii execuții amprenta unei mici personalități artistice, pe cale de constituire încă, dar de pe acum de un profil hotărât. În ceea ce privește orchestra, am urmărit-o cu o încordare transformată curând în adevărată fărâșă de rezerve. *Concertul* de Haydn e o melodie a tinereții, răsunând limpede din aurora clasicismului vienez, cu trăsăturile precise ale unui stil inconfundabil. Dirijorul a exprimat fără cusur stilul acesta, descoperindu-i conținutul de viață și potențându-i efectul

cu o admirabilă capacitate a nuanțării, printr-o scânteiere intuitivă a exuberanței melodice și ritmice. Cordarii, mici și mari, au demonstrat o omogenitate a emisiunii mergând până la sincronizarea – atât de satisfăcătoare pentru ochiul auditorului – a mânăuirii arcusului, care ar onora orice ansamblu profesionist cu veche activitate concertistică.

Uimirea și încântarea cu care am ascultat muzica lui Haydn constituie cea mai bună confirmare a calităților tinerei orchestre simfonice piteștene.

Nu mai puțin surprinzător a fost nivelul Corului de cameră al Liceului de muzică, instruit și dirijat de prof. Moise Mitulescu. Piese de Palestrina, Mozart, W. Byrd, Zaharia Popescu și Radu Palade, incluse în program și aparținând unor epoci și concepții artistice diverse, au fost cântate cu acea fervoare ce se comunică spontan publicului. Fervoarei i s-au mai asociat o claritate și unitate vocală, care presupun multă muncă răbdătoare, folosirea bine concepută a materialului vocal.

Suntem îndreptățiți, după acest prim concert, să așteptăm pe viitor o activitate organizată din partea orchestrei și a corului piteștean, care cuprind atâtea elemente de valoare și în fruntea cărora se găsesc muzicieni temeinic pregătiți, ca Marius Giura, Mitulescu ș.a.”

Primul cvartet din Pitești

Primul cvartet made in Pitești e înființat în aprilie 1913 de către Remus Macarie și

Constantin Albu. De notat că acest cvartet cânta la instrumentele realizate de legendarul lutier Macarie, care și cânta la vioara întâi; Constantin Albu era la violoncel, G. Stănescu-Delar – vioara a doua, Gheorghe Nuțu – violă. Aceste instrumente și imagini de epocă sunt de găsit la Muzeul Literaturii „Marin Manu Bădescu” de la Colegiul Național „I.C. Brătianu” Pitești.

Din 1928, putem vorbi de cvintetul format din Traian Serafim, Alexandru Petrescu, N.N. Bobancu – viori, Gheorghe Nuțu – violă, Constantin Albu – violoncel. În fine, în 1934, e consemnat sextetul condus tot de Constantin Albu, din care mai făceau parte Gh. Nuțu – violă, Virgil Gheorghe, Radu Vălsănescu, Nicolae Brânzeu (viitorul compozitor) și Gr. Popescu Albota.

(J.D.)

Compozitori piteșteni...

Emil Lerescu

Încă din copilărie, Emil primește o educație aleasă și o solidă instrucție muzicală, remarcându-se în practica improvizației la pian și dovedind reale aptitudini de conducător (dirijat), confirmate încă din primii ani de liceu. Fire comunicativă, tolerantă, generoasă, înțelegătoare și pusă pe șotii, alături de prietenul său nedespărțit Jean (Nicolae)

Udrișteanu (mai târziu avocatul Udrișteanu), era căutat

După promovarea examenului de bacalaureat, se înscrie și urmează cursurile Conservatorului din București, secția de compoziție și dirijat, pe care o absolvă cu brio.

Despre omul Emil Lerescu se pot spune multe și, în cea mai mare parte, chiar la superlativ. Aptitudinile, talentele, pasiunile, slăbiciunile, temerile, dorințele, fac parte din structura psihică a oamenilor, iar oamenii sunt individualizați nu numai prin aceste atribuite, ci și prin construcția lor biologică, adică prin datele antropometrice. Din acest punct de vedere,

mijea permanent un zâmbet provocator cu semnificații, parcă îmbiindu-te la discreție față de falsa filosofie a vieții, care uneori e comparată cu o glumă a genezei. În esență, Emil Lerescu a fost nu numai un compozitor de mare talent, ci și un om de o frumusețe fizică și morală deosebite.

După terminarea studiilor universitare, Emil este încorporat pentru satisfacerea stagiului militar. Trimis la un regiment din Ardeal, participă câteva zile la instrucția de front, după care este supus unui control medical în urma căruia este reformat pe motiv de platfus. În baza constatărilor comisiei medicale primește din partea Comisariatului Militar livretul cu mențiunea „soldat neinstruit”. O dată cu încheierea acestui capitol, Emil începe marșul spre visul său, care niciodată n-a fost abandonat. Începând din 1947 ocupă postul de profesor de muzică la Liceul *Brătianu*, alături de cunoscutul profesor Albu, organizatorul unei orchestre de cameră, la care, pe lângă profesori, participau și elevi. Tineretea, puterea de muncă și dorința de afirmare au constituit stimuli, fapt pentru care n-a fost blocat la catedră. Cunoscut ca bun organizator și talentat dirijor, este solicitat de diferite sindicate să conducă formațiuni corale. Cea mai reprezentativă formație cu care a obținut rezultate deosebite a fost Corul sindicatelor din Pitești, patronat de Comisia Locală. În colectivitățile de oameni cu preocupări comune se stabilesc anumite relații de prietenie și simpatii, care stimulează participarea lor, fără constrângeri, la realizarea obiectivelor propuse. Emil, prin ținuta sa fără reproș, era stimat și iubit de oamenii cu care lucra, majoritatea fiind tineri.

Nici el n-a putut evita sentimentul de dragoste. În întâlnirile pe care le avea în mod obișnuit cu coriștii, la repetiții sau spectacole, privirea lui căuta cu fervoare ochii unei tinere blonde (foarte frumoasă), căreia cu insistență îi transmitea, pe această cale, sentimentele lui. Tânăra îl evita sistematic, însă nu avea puterea de a renunța la plăcerea de a cânta în cor, nu numai pentru angelica-i voce, cât mai ales pentru a-l vedea pe Emil.

ăscut la Pitești, în martie 1921, fiul unei talentate pianiste care a pregătit cu pasiune generații de copii, Emil a venit pe lume la șapte ani după primul copil al familiei, Constanța (Tanța, cum o apelau cei din generație), căsătorită cu renumitul profesor de matematică Peligrad de la Liceul Zinca Golescu. Singurul copil al acestei familii este tot profesor de matematică, la Școala Nr. 3, cunoscut în rândul cadrelor didactice și al părinților, ca și tatăl său, ca un bun pedagog, remarcat prin rezultatele deosebite obținute la diferite olimpiade de elevii pregătiți de el.

de elevii de liceu pentru a fi acceptați în compania lui la diferite întruniri și întâlniri specifice acelor timpuri (ceaiuri, onomastice, aniversări, baluri etc.). Cum pe atunci se păstrau încă nealterate datinile și obiceiurile moștenite, în sărbătorile de iarnă, Crăciun și Anul Nou, printre colindătorii așteptați care băteau la porțile piteștenilor corul mixt condus de Emil era neîntrecut. Cei care l-au cunoscut își amintesc cu plăcere că o vreme a condus și Corul Liturgic de la Biserica Sf. Vineri.

natura a fost foarte generoasă cu el. Era un om înalt, avea peste 1,80 umeri largi, de atlet, musculos ca un sportiv (de fapt, a făcut în tinerețe sport de performanță, fiind unul din atacanții de bază ai fostei echipe Sporting Pitești, alături de Ioța, Breto și alții), cu brațe lungi și palme largi, cu degete parcă anume create pentru a mânui cu har clapele pianului, cap rotund, bine proporționat, cu ochi mari negri, arcuiți de sprâncene, o frunte lată, îmbrăcată de un păr bogat ce se pierdea în ondulații la ceafă, o gură cu buze cărnoase în colțul cărora

Era în octombrie 1952, când, într-o seară, am primit vizita lui Emil. După ce l-am invitat să ia loc, ni se adresează:

– **Știu că la voi se poate bea un pahar de vin, dar nu pentru asta am venit, ci mai mult pentru un sfat. Sunt îndrăgostit de o coristă pe care Ludmila o cunoaște și nu știu ce să fac.**

După ce se confesează și explică despre cine este vorba, nevastă-mea intervine și spune:

– **O cunosc foarte bine pe Mimi, este o femeie deșteaptă, frumoasă, și se potrivește, însă n-o poți avea tovarășă de viață dacă nu știi, află că este căsătorită și are o fată.**

Această veste nu l-a surprins, știa că este căsătorită și tocmai de aceea voia să afle un punct de vedere, un sfat prin care să găsească cea mai bună soluție de rezolvare. Cât timp am stat de vorbă în seara aceea, n-am cronometrat, însă, după mai multe pahare de vin, la plecare, sigur pe sine, a spus:

– **Eu am un plan și fără să mai cer sfaturi am să-l pun în aplicare. Nu vi-l spun, dar în curând o să-l aflați. Voi rămâneți în orașul ăsta cei mai buni prieteni.**

La câteva zile după această convorbire, într-o dimineață în jurul orei șapte sună telefonul. Ridic receptorul și de la celălalt capăt de fir aud:

– **Alo, Mihai, aici Emil, sunt în gară împreună cu Mimi, am două bilete clasa I pentru Craiova. După ce mă aranjez cu locuința și cu slujba o să-ți comunic. Salut-o pe Ludmila și spune-i să nu se impacienteze, sunt capabil să-mi rezolv onorabil problemele.**

Craiova l-a primit bine, fiind încadrat la Conservatorul Cornescu, pe care un timp l-a și condus. Din căsătoria cu femeia iubită a rezultat un fiu care i-a moștenit talentul, cunoscutul compozitor Sorin Lerescu. Prolifera activitate desfășurată la Craiova i-a adus și calitatea de membru titular al Uniunii Compozitorilor și schimbarea domiciliului de la Craiova la București, unde a rămas pentru totdeauna. Contactul cu lumea muzicală a Capitalei a fost benefic pentru activitatea lui creatoare, pentru că relațiile cu valori de vârf i-au oferit posibilitatea de a pune în circulație mai ușor producțiile personale decât în altă localitate. Recunoașterea la nivel național a valorii lui de compozitor a fost confirmată și de faptul că într-o anumită etapă a ocupat funcția de președinte al Uniunii. Ca o particularitate pe care o subliniez este faptul că în relațiile cu oamenii ținea foarte mult la ținuta vestimentară și fizicul îl avantaja. Iată ce spune Mihaela Marinescu la aniversarea a 70 de ani: „La cei 70 de ani (împliniți anul

acesta), compozitorul Emil Lerescu apare neschimbat, așa cum îl știm din ultimii 15 ani. Același păr argintiu, aceeași statură mândră, același caracter optimist, care l-a susținut pe drumul creației, ajutându-l să depășească greutățile, schimbările și neînțelegerile, vicisitudinile vieții”.

Este adevărat că în decursul vieții Emil a trecut și prin momente de criză pe care a avut voința și capacitatea să le depășească și să aibă un final apoteotic. Despre aceste momente de criză nu este cazul să consemnez aici. De fapt, viața ar fi monotonă și neinteresantă dacă n-ar fi presărată cu sincope și obstacole pe care să ai puterea și voința să le depășești. Despre compozitor și opera lui se pot spune multe lucruri care să-i aureoleze portretul. Răsfoind albumul în care sunt însumate creațiile sale ai să fii surprins de volumul mare de lucrări lirico-dramatice, în care se găsesc nenumărate coruri, lieduri, cantate, balade. În creațiile sale este ușor de descoperit că textele folosite de compozitor au fost luate din poezia de prim rang a literaturii noastre: Eminescu, Arghezi, Alecsandri, Ion Brad, Coșbuc, Nicolae Tăutu, Eugen Frunză, Magda Isanos, Elena Farago, Ludmila Ghițescu, Nina Cassian, Mariana Dumitrescu etc. Iată ce spune Mihaela Marinescu despre opera sa: „Muzica sa – caracterizată printr-o pregnantă inventivitate melodică și ritmică, un modalism de esență folclorică, o polifonie densă, un travaliu

„Muzica sa – caracterizată printr-o pregnantă inventivitate melodică și ritmică, un modalism de esență folclorică, o polifonie densă, un travaliu componistic ce urmărește pas cu pas sensul cuvântului poetic sau acțiunii dramatice – este accesibilă și se adresează direct publicului, cu impresii și expresii muzicale elocvente”.

componistic ce urmărește pas cu pas sensul cuvântului poetic sau acțiunii dramatice – este accesibilă și se adresează direct publicului, cu impresii și expresii muzicale elocvente”.

De remarcat în existența acestui om este capacitatea nemaiîntâlnită de efort și de acomodare cu ușurință în locuri diferite, unde își lua de fiecare dată cu el și partiturile cu lucrări nefinalizate, precum și caiete speciale pentru eventuale noi compoziții. Localități preferate pentru așazia odihnă erau Sinaia și Curtea de Argeș. În hotelul *Posada* de la Curtea de Argeș a început și a scris mai multe lucrări printre care: suita de lieduri *La Fântâna Meșterului Manole*, pe versuri de Ludmila Ghițescu, un cor mixt pe versurile soției și Cantata dedicată Piteștiului, pe care a terminat-o mai târziu. Versurile au fost scrise de Ludmila Ghițescu și Nicolae Udrișteanu. Pregătirea spectacolului cu lucrarea vocal-simfonică de asemenea proporții și pretenții nu era o treabă simplă și nu

putea fi făcută cu improvizații. Piteștiul nu avea orchestră simfonică și nici cântăreți de muzică cultă. În dorința lui neștirbită de a dovedi iubirea față de orașul originii sale, Emil s-a angajat, fără a fi solicitat de vreo autoritate, să pregătească, sub directă lui regie, spectacolul de la București, fără nici un fel de recompensă, folosindu-se de relațiile lui cu lumea muzicală a Capitalei. Pregătirea spectacolului a durat aproape două luni și acesta a fost de înaltă ținută. La Casa Sindicatelor din Pitești, sub bagheta lui Emil, a fost prezentată Cantata, în care s-au produs actori ai Operei Române, în frunte cu cântărețul Pompei Hărășteanu. Ecoul acestei festivități a fost consemnat larg în presa vremii (1988).

Personal nu dețin toate datele despre opera complexă a compozitorului, însă sunt destule lucrări intrate în circuitul formațiilor muzicale de profil. În producția poemelor corale pot fi menționate: *Nunta Zamfirei*, *Acuarela marină*, *Colindă uitată*, *Invocație*, *Fântâni și stele*, *Culoarea din aripă*, ciclurile de lieduri etc.

Nu se poate trece peste momentele în care compozitorul a atacat compoziții de înaltă dificultate, realizând cu succes opere inspirate din zbuciumata istorie a poporului nostru și anume: în 1964, opera lirică *Ecaterina Teodorescu*, continuată cu opera-baladă *Peneș Curcanul*, iar în anii '80 compozitorul reușește transpunerea muzicală a două dintre cele mai cunoscute piese ale dramaturgiei românești, *D'ale carnavalului*, de

I.L. Caragiale, și *Steaua fără nume*, de Mihail Sebastian.

În esență, se poate concluziona că întreaga viață a talentatului compozitor Emil

Lerescu, plecat în lumea umbrelor în 2005, poate fi rezumată la munca pasionată, fără preget, pentru a scoate din cotidianul anost frumosul serafic al muzicii.

Emil ar fi dorit ca în Cimitirul *Sf. Gheorghe* din Pitești să rămână pentru eternitate. În 1983 a stat o vară întreagă în cimitir, unde a supravegheat muncitorii angajați la aranjarea locului de veci, o criptă cu trei locuri distincte, două ocupate de părinți, iar al treilea rezervat compozitorului. Locul era împrejmuit cu un gard din fier forjat, iar în interior Emil montase un monument (cruce) din marmură neagră, înalt de peste trei metri. În 2000, persoane neidentificate au devalizat locul și au furat gardul din fier forjat. Am sesizat, atât eu, cât și Emil, conducerea cimitirului și Poliția, dar nu s-a rezolvat nimic. Familia, dezgustată de acest act de vandalism, a hotărât să-l înhumeze la București. Dar Emil rămâne cu sufletul la Pitești, locul pe care l-a iubit fără rezerve. **Mihai Ghițescu**

”

Încercăm să jucăm un rol activ

interviu cu maestrul Alexandru Tomescu

Alexandru Tomescu este violonistul care, în luna septembrie a anului trecut, a câștigat concursul pentru vioara Stradivarius Elder-Voicu, dobândind astfel dreptul de a cânta pe acest instrument de excepție pentru următorii cinci ani. Unul dintre exponenții de marcă ai școlii violonistice românești, tânărul Tomescu a obținut peste 20 de premii la concursuri internaționale, a susținut sute de concerte în întreaga lume și a colaborat cu dirijori de marcă ai muzicii clasice. Tomescu a inclus și Piteștiul pe agenda concertelor sale. Astfel, la 12 mai a.c., a fost prezent pe scena Casei de Cultură a Sindicatelor din Pitești, la invitația Filarmonicii Pitești, parteneră a proiectului, unde a susținut un concert extraordinar ce face parte din Turneul Național Stradivarius.

- Ce puteți să ne spuneți despre turneul Stradivarius?

- Este un turneu pe care l-am organizat împreună cu colegul meu Horia Mihail și cu Asociația *Accendo*, care reprezintă, de fapt, materializarea promisiunii pe care am făcut-o la Ministerul Culturii în clipa în care am primit vioara Stradivarius și anume de a o aduce în cât mai multe orașe, pe cât mai multe scene din România. La doar câteva luni de la primirea viorii am reușit să organizăm acest turneu național. Aș dori să spun câteva cuvinte și despre cei care susțin acest turneu în premieră pentru România. Consiliul Național al Audiovizualului a acordat titlatura de campanie culturală de importanță națională și aceasta a însemnat printre altele o dezlegare la menționarea numelor sponsorilor la televiziune, radio și presa scrisă. O premieră cât se poate de binevenită pentru că până acum acești mecena ai muzicii nu puteau fi menționați din cauza restricțiilor. Sponsorul principal este Bang & Olufsen, apoi Maserati și Regatta, Euroweb, Bestprint și mai mulți parteneri media.

- Împreună cu alți doi artiști ați înființat în anul 2003 „Romanian Piano Trio”. Ce înseamnă aceasta pentru melomanii din România și cum v-a venit ideea?

- În primul rând, atât mie, cât și lui Horia Mihail și lui Răzvan Suma ne place muzica de cameră și ne-am dat seama că în România nu exista o formație permanentă de trio cu pian. Noi oricum eram prieteni, așa că această prietenie muzicală nu a făcut decât să o dubleze pe cea din afara scenei. La început, în primii ani de activitate am cântat în diverse festivaluri aici, în România, și în străinătate, însă nu se întâmpla nimic

de anvergură, așa cum ne-am fi dorit noi. Greșeala noastră a fost că i-am lăsat pe alții să se ocupe de organizare. La un moment dat, la finele anului 2005, am avut o discuție cu Horia și ne-am hotărât toți trei să organizăm de la zero un turneu de muzică clasică în România. La început, această idee li s-a părut multora fără sorți de izbândă, fiindcă, în general, nimeni nu este interesat să sponsorizeze muzica clasică.

- De ce credeți că oamenii nu se îndreaptă și spre muzica clasică?

- Există această idee preconcepută cum că la concertele de muzică clasică vin doar pensionari. Or noi, tocmai, ne-am propus să schimbăm radical această idee pentru că ne-am gândit la viitor. De aceea am vrut și vrem să atragem cât mai mulți tineri în sala de concert pentru că ei sunt publicul de mâine.

- Și ați reușit ce v-ați propus?

- Da, reușita a fost peste cele mai optimiste așteptări. Ceea ce este diferit în turneele pe care le-am organizat este comunicarea cu publicul. Avem niște afișe deosebite, iar programele de sală sunt scrise de noi înșine și sunt cu totul altfel. În timpul concertelor am renunțat la ținuta formală: frac, papion și ne-am îmbrăcat mai obișnuit tocmai spre a face un prim pas către public. Mai mult, concertele au fost dublate de niște întâlniri cu elevii și liceenii în fiecare oraș pe care l-am vizitat și au fost foarte surprinși să vadă că noi, cei care ne suim pe scenă, putem fi îmbrăcați normal și le putem vorbi. Acest pas pe care l-am făcut către ei a fost hotărâtor pentru că niciodată nu am auzit urale la concerte de muzică clasică. Prezența tinerilor la concerte a adus un suflu foarte proaspăt.

- La opt ani ați câștigat primul concurs internațional, iar la nouă ani ați debutat ca solist al Orchestrei Simfonice din Constanța. Cum vedeți la o vârstă atât de fragedă lumea muzicii culte ?

- Pentru mine a fost cât se poate de normal. Părinții mei sunt amândoi muzicieni, deci am crescut într-un mediu muzical de la bun început. Muzica reprezintă o stare de normalitate. Eu am fost mai norocos pentru ca am avut-o pe mama mea profesoară și asta m-a ajutat să progrez mai repede decât alții. Sigur că atunci erau alte vremuri, probabil că dacă m-ar fi născut după 1990 sau 2000 se schimbau datele problemei.

- Se poate spune că ați mai avut copilărie?

- Asta este o idee

preconcepută, cum că noi muzicienii n-am avea copilărie sau nu am avea viață. Eu m-am distrat foarte bine când eram mic, eram chiar printre cel mai invidiat din clasă pentru că lipseam destul de des de la cursuri pentru un concert sau un concurs. Pentru mine muzica și viața aceasta de artist reprezintă într-adevăr o stare de normalitate.

- Ați fost prezent pe unele dintre cele mai mari scene ale lumii. Unde v-ați simțit cel mai bine?

- Am cântat pe scene foarte mari din Europa, Asia sau America. Poate fi surprinzător, însă cea mai mare satisfacție am avut-o într-o sală cu totul neobișnuită. Anul trecut, în toamnă, în cadrul turneului MusicON, pe care l-am organizat, am ales să mergem și în orașe care nu au filarmonică. Astfel, pe lista noastră s-a aflat și orașul Hațeg. Cei de acolo au fost destul de surprinși de dorința noastră de a veni acolo, întrucât în Hațeg nu mai avuseseră loc concerte de muzică clasică și nu se știe ce interes ar putea stârni un astfel de concert. Spre marea noastră surprindere, în sala aceea destul

Asta este o idee preconcepută, cum că noi muzicienii n-am avea copilărie sau nu am avea viață. Eu m-am distrat foarte bine când eram mic, eram chiar printre cel mai invidiat din clasă pentru că lipseam destul de des de la cursuri pentru un concert sau un concurs. Pentru mine, muzica și viața aceasta de artist reprezintă într-adevăr o stare de normalitate.

evenimentului muzical. Au fost atât de entuziasmați de ceea ce au auzit acolo, încât, câteva zile mai târziu, când am avut un concert la Deva, s-au mobilizat și au venit cu toții acolo. Câțiva dintre tineri au venit chiar și la Timișoara, pentru că au vrut să audă și o orchestră simfonică live. Cred că pentru aceasta m-am întors în România. Avem o misiune de îndeplinit aici și anume aceea de a duce muzica clasică în cât mai multe locuri și de a-i convinge pe oameni că nu este un fenomen elitist, ci este pentru toți.

- Ce este fascinant la vioara Stradivarius?

- Dincolo de partea muzicală, sonoră, de calitățile ei este fascinant interesul pe care îl stârnește în rândul ascultătorilor. Sunt convins că mulți dintre spectatori vin în primul rând ca să vadă mai de aproape celebrul instrument. Aceștia dintre ei, care au simțit că au

auzit ceva frumos, vor veni fără îndoială și la următoarele concerte ale Filarmonicii. Dincolo de calitățile sale excepționale, vioara Stradivarius este un brand care nu face decât să ajute muzica clasică mai bine.

- Cum v-ați simțit pe scena din Pitești?

- M-am simțit foarte bine. Am mai cântat aici de mai multe ori. Prima dată am venit în turneu cu Orchestra Națională Radio, când încă nu era înființată Filarmonica. Mi-a făcut o deosebită plăcere invitația de a cânta în luna martie și a fost o surpriză extrem de plăcută să văd sala arhiplină. Cred că de atunci s-a format un public avizat, educat, cultivat și, dincolo de asta, entuziast.

- În ce proiecte muzicale sunteți implicat?

- În foarte multe. În calitate de vicepreședinte al Asociației Culturale *Accendo* am organizat turneul MusicON, turneul Stradivarius. De asemenea, am organizat concerte pentru lansarea unor tineri artiști. Este vorba despre o pianistă din Ploiești, pe nume Daria Tudor, care a concertat la București la Sala Auditorium. Avem deja parteneriate cu organizații nonguvernamentale. Încercăm să jucăm un rol activ pe scena artistică din România, iar scopul nostru este

de neprimitoare, au fost prezenți foarte mulți tineri care au venit atrași de noutatea

să arătăm că muzica se poate face și altfel.

Ana-Maria Molea

100

în Topoloveni de ani de activitate corală

La mijlocul lunii lui Cireșar, în orașul Topoloveni, timp de trei zile istoria și contemporaneitatea s-au unit într-o dublă sărbătoare: aniversarea celor 588 de ani de atestare documentară a localității și un secol de muzică corală în Topolovenii Argeșului. Cu acest prilej s-au răscolit pagini de cronică și s-au rememorat fapte exemplare ale vrednicilor de prețuire care au făcut istorie locală și națională și care au insuflat urmașilor sentimentul recunoștinței față de strămoșii care s-au hărnicit să ctitorească nu doar bunuri pentru fiecare zi, ci și o admirabilă tradiție.

Nefiind prezent la Zilele Orașului Topoloveni din acest an, mă revanșez prin câteva rânduri în care îmi exprim admirația față de fiii acestui însemnat ținut al românismului de la care avem nenumărate semne de existență pilduitoare. Două cred că sunt cele mai însemnate trăsături ale topolovenilor: capacitatea acestora de a se jertfi în războaiele ce au pârjolit ținutul sfânt al Munteniei și adâncă lor religiozitate. La fiecare descindere în Topoloveni am călcat pragul elor două Biserici Parohiale, „Sfinții Mihail și Gavriil” și Catedrala „Sf. Gheorghe”, închinându-mă Sfințelor Cruci din piatră înălțate la 1662 și 1667, fiind bucuros să revăd Monumentul eroilor din Primul Război Mondial, statuia și bustul martirului Ion Mihalache. Aceste relicve fac din orașul care își sărbătorește ființa proprie un loc de pelerinaj, atât pentru cei care pleacă spre ținuturi mai ademenitoare, cât și pentru cei care rămân să înnoiască zidurile istoriei și să-și afirme elanul vital în noul stil de viață.

O altă latură a topolovenilor este înzestrata lor natură artistică, afirmată atât în multimilenara artă populară, cât și în cultivarea cea plină de râvnă a cântării religioase. Entitatea care a fructificat cele două energii fundamentale, ale folclorului și ale cântării sacramentale, a fost prima formație corală, înființată de învățătorul Dumitru Mihalache, urmat de cântărețul bisericesc Constantin Gh. Popescu. După cum constatăm, în acest mediu artistic argeșean reprezentanții laicității și ai Bisericii s-au sprijinit reciproc pentru a cultiva în rândul locuitorilor dorința de a-și afirma

capacitățile interpretative apropiindu-se de un repertoriu coral tot mai reprezentativ.

Am beneficiat de șansa de a asculta, în mai multe rânduri, corala din Topoloveni, dirijată de preotul Ion Ionescu, față de care mi-am exprimat profunda mea admirație atât pentru repertoriul valoros, cât și pentru stilistica interpretativă, intuitivă, dar inspirată, la care participa întregul ansamblu cu o nemaiîntâlnită sinceritate.

Fericirea face ca în aceeași linie succesorală după 2004 destinele acestei formații să fie preluate de preotul Ion Isăroiu, personalitate distinctă în viața spirituală argeșeană, un apreciat bizantinolog, autor de lucrări, conf. univ. dr. la Catedra de muzică psaltică a Facultății de Teologie Ortodoxă „Sfânta Muceniță Filoteea” a Universității din Pitești, cântăreț și dirijor. Față de o așa înzestrată natură, perspectivele artistice ale coralei „Pr. Ion Ionescu” sunt înscrise, cu certitudine, spre o afirmare națională și internațională, ca argumente având, deja, participarea la concursuri și festivaluri, atât în țară, cât și peste hotare.

Implicarea părintelui Ion Isăroiu în creștea calității sonore a formației este

de toată lauda, având un program de pregătire vocală la parametri profesionali și o continuă preocupare pentru educarea muzicală a coriștilor.

Întorcându-mă la sărbătoarea Zilelor orașului Topoloveni, din 2009, încerc sentimentul unei depline împliniri sufletești gândind că atestarea urbei, în urmă cu șase secole, ne face la fel de europeni ca și alte centre de cultură din Apus, urmând ca prin programe de promovare a tradițiilor locale să fie cunoscute splendorile acestor plaiuri și bogata viață spirituală a locuitorilor. Cum se va întâmpla acest eveniment? Fiind uniți!

Această unire o văd exprimată în legătura peremptorie a generației actuale cu rădăcinile milenare ale civilizației anterioare și în acordul, esențial, dintre manifestările laice și religioase în viața de zi cu zi, dar și în artă și cultură - adevăratele embleme ale ființei veritabile. Societatea și Biserica, unite în idealul continuității spre mai Bine, pot înfrânge uitarea îndreptându-ne privirile spre Lumina Adevărului, oferindu-ne puterea de a privi cu mult curaj viitorul.

**Conf. univ. dr.
Ioan Golcea**

Eusebiu Ștefănescu, actor

M-a impresionat foarte mult faptul că acest oraș, probabil că a avut niște latențe necunoscute, a primit atât de frumos o filarmonică, a primit-o ca și cum ar fi dintr-o dată inima acestui oraș. Sunt spectatori, am înțeles aici de fiecare dată foarte mulți, foarte mulți, nu știu dacă ei se înmulțesc sau rămân aceeași, fideli, sunt niște spectatori speciali, pentru că melomanii, după părerea mea, sunt spectatori avizați. Și de muzică nu se apropie oricine. Trebuie să ai o sensibilitate aparte.

Creația muzicală contemporană în concertele Filarmonicii din Pitești

In cadrul concertelor susținute de orchestrele simfonice ale filarmonicilor se prezintă, de obicei, lucrări din creația muzicală universală și autohtonă, care aparțin perioadelor istorice ale preclasicismului, clasicismului sau romantismului muzical.

Iată, însă, că, deși aflată la început de drum, Filarmonica Pitești (a cărei denumire am dori să fie, cum am mai spus-o și altă dată, „George Ștefănescu”) abordează în programele sale aproape în egală măsură și lucrări din creația muzicală contemporană.

Un exemplu elocvent a fost și cel de-al doilea concert al anului 2010, din 21 ianuarie, dirijat de Răzvan Luculescu în care au evoluat ca soliști Roxana Nițe (soprană) și Paul Luculescu (vibrafon). În acest concert nu numai programul a fost ca o noutate muzicală pentru mulți auditori, ci și instrumentele solistice mai puțin obișnuite, cum este vibrafonul.

Dacă în prima parte a acestui concert soprana Roxana Nițe ne-a delectat cu emoționanta arie a Elenei din opera verdiană „Vecerniile siciliene” și cu acea frumoasă pagină a operei „Rusalka” de Dvorak – „Cântecul Lunii” –, în partea a doua a concertului publicul piteștean a petrecut momente neobișnuite. Curiozitatea acestui public de a privi un vibrafon a fost repede

consumată datorită sonorităților redade la acest instrument, venite parcă dintr-o altă lume, a fantasticului. Excelentul vibrafonist Paul Luculescu a interpretat, în mod cu totul ieșit din comun, „Concertul pentru vibrafon și orchestră de coarde”, o lucrare contemporană a compozitorului și percuționistului Emmanuel Sejourne (1961, Limoges). Am fost captivați nu numai de tehnica instrumentală perfectă a lui Paul Luculescu, dar, totodată, și de efectele sonore fantastice, cu extraordinarele nuanțări și frazări ale discursului muzical redade de solist la vibrafon într-o superbă simbioză cu arta dirijorală a lui Răzvan (cu același nume...) Luculescu! Datorită acestor calități în susținerea concertului, publicul a fost pe deplin dominat și „ajutat” să pătrundă în conținutul de idei și sentimente al unei muzici contemporane,

moderniste. Apoi, tot în interpretarea acestui deosebit de valoros instrumentist, sub bagheta aceluiași ilustru dirijor (Paul și, respectiv, Răzvan Luculescu) am audiat „Aria din suita nr. 5 pentru soprană și violoncel” din seria „Piese braziliene în stil Bach”, compusă de Heitor Vila-Lobos (1887-1959), o adaptare pentru vibrafon și orchestră în aranjamentul regretatului dirijor și compozitor Marian Didu.

Un alt concert inedit ca formă și conținut a fost și cel din 11 martie a.c., la care am luat contact „pe viu” cu muzica argentiniană. Astfel, am audiat opt piese muzicale alternate cu o poveste recitată, semnate de compozitorul Julio Santillan și create de el pe ritmuri specifice Americii de Sud: milonga, huayno, saya.

Interesantă (și originală) desfășurare a acestui concert s-a datorat și unei neobișnuite formații vocal-instrumentale-teatrale, alcătuite din renumita cântăreață de origine argentiniană Analia Selis, violoncelistul nostru excelent Răzvan Suma (datorită căruia Analia Selis a venit în România...), compozitorul celor opt piese, chitaristul Julio Santillan și actrița Mihaela Teleoacă, recitatoare.

Putem spune, deci, că activitatea concertistică a filarmonicii din Pitești este atotcuprinzătoare prin diversitatea de genuri muzicale și creații aparținând tuturor perioadelor istoriei muzicii universale. **Moise MITULESCU**

Arta camerală

*Actul
interpretării
sonore, ca
mărturie
efemeră, este o
sinteză*

Una din cele mai mari personalități în studiul esteticii, Elie Faure, scrie în cartea sa Istoria artei: „Poemul sonor este înzestrat cu o putere de solicitare senzuală pe care pictura nu o cunoaște. Chiar atunci când este mai puțin atentă, urechea este cucerită de ritm. Poemul sonor exercită asupra instinctului o acțiune mai insistentă, mai durabilă, mai profundă, care, chiar dacă îi rezști, te smulge din meditație. El este cea de-a patra voce a omului, cea care se naște atunci când oamenii sunt în asemenea măsură despărțiți unii de ceilalți, încât chiar când se ignoră, chiar când neagă asta, ei tind să se apropie. El nu mai exprimă omul aflat pe propria culme, ci omul care îngăduie ca această culme să fie luată cu asalt de murmurele, strigătele, plânsetele celorlalți oameni și ale universului uitat. Panteismul social nu posedă nici un mijloc de acțiune mai puternic decât muzica.”

Faptul artistic prezentat de muzicianul - interpret nu este o simplă redare, ci o recreare a imaginii operei respective, realizate prin tehnici succesive de descompunere analitică și reconstrucție sintetică. Aportul personal al interpretului este de o importanță covârșitoare în înfăptuirea lucrării: imaginea sonoră transmisă de el publicului poate face diferența între acceptare sau respingere. Cu toate că marile opere ale muzicii au o valoare intrinsecă indiscutabilă, ele nu prind viață cu adevărat decât prin intermediul interpreților lor. Intervenția personalității atinge toate nivelurile actului artistic, pornind de la semiotica și semantica textului, până la nivelul emoțional, spiritual, axiologic și moral al piesei.

Ethos-ul creației muzicale – termenul având aici sensul de spațiu vital - este o construcție artistică diferită pentru fiecare dintre ascultătorii săi, fiindcă operează la un nivel mai subtil și mai abstract decât cuvintele. În mod ideal, pentru un ascultător muzica pură este ascultată, percepută, recompusă interior și re trăită grație asocierilor sale spirituale, emoționale, intuitive. Interpretul trebuie să posede un bagaj cât mai bogat de astfel de asocieri, rezultat din cultivarea pozitivă a oricăror experiențe personale, fie că acestea provin din viața particulară sau din suma cunoștințelor lui intelectuale.

Cea mai armonioasă formă de împlinire muzicală este integrarea într-un grup cameral care, sub diferite denumiri, a apărut o dată cu muzica însăși. Din cele mai mari depărțări în timp, cântatul împreună a fost folosit mai întâi în scopuri utilitare, apoi în practici rituale. Căci orice mod de asamblare de ritmuri și melodii a dat naștere la stări transfigurative, pe care vechii magi le savurau, le canalizau sub formă de energie pură și le transmiteau

spre dimensiuni necunoscute nouă. indiferent câți componenți are, arta camerală presupune dezvoltarea unor coordonate profesionale diferite de cele ale instrumentistului solist: muzicienii din componența formației dezvoltă atât atitudini personale, cât și abilități de lucru în echipă. Actul muzical complet în recrearea unei lucrări camerale înseamnă transformarea sumei simbolurilor grafice într-o construcție acustică; ea are propria viață, transmite și inspiră, degajă energie și îmbogățește spiritual atât pe cei care o produc, cât și pe cei care o ascultă. Parcurgând împreună

cele trei
etape de
producere
a

- Asistent universitar la Universitatea Națională de Muzică București
- Organizator și component al grupului cameral „Musica Viva” București, 24.10.2009

Andreea Butnaru, pianistă

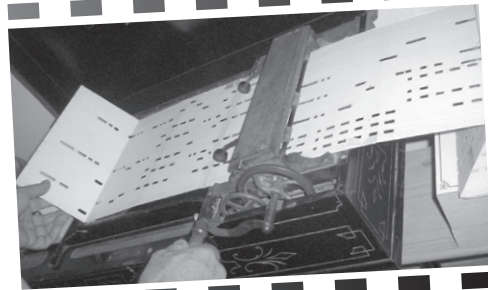

Muzeul instrumentelor muzicale

În orașelul olandez Eelde (înfrățit cu Piteștiul) există un foarte interesant și extrem de bogat muzeu al instrumentelor muzicale. Instrumente din cele mai vechi timpuri (Grecia antică, Egipt,

China) și până în sec. al XIX-lea. Muzeul este unul privat, inițiat de Jan Vosbergen, un fel de „om-orchestra”, fiindcă interpretează, în fața numeroșilor vizitatori, la orice vechi instrument

expus. Museum Vosbergen a ajuns un obiectiv cultural național, motiv suficient pentru Beatrix, regina Olandei, de a-i acorda o importantă distincție lui Jan Vosbergen. (J.D.)

coordonatelor sunet – spațiu – timp, se ajunge la o formă de comuniune empatică, un tip de transcendență în care interpretii se identifică în totalitate cu lumea sonoră creată de ei.

Și în zilele noastre, muzica de cameră pornește de la aceleași premise: cântăm împreună, dar ne păstrăm individualitatea; comunicăm prin schimb de sunete și, implicit, de energii, dar ne păstrăm identitatea artistică. De aceea arta camerală este un loc de intersecție al tuturor bunelor și relelor muzicale, fiindcă ea presupune o pasiune care trebuie să treacă peste orice urmă de orgoliu personal, de egocentrism artistic.

Interpreții sunt, în acele momente de pură creație, părți ale unui întreg indestructibil, dar fragil și efemer în același timp.

Să ne gândim la felul în care se produce acum muzica instrumentală reală (spun reală pentru că playback-ul este, din punctul meu de vedere, o oroare): există ipostaza solistică – la care noi, muzicienii, visăm cu toții și încercăm (uneori cu disperare) să o atingem. Există ipostaza muzicii de divertisment, unde într-un restaurant, bar, club, petrecere, sunt muzicieni care produc un fundal plăcut. Când fundalul este amplificat și are mai mulți decibeli decât suportă paharele fără să se spargă, atunci ne îndreptăm atenția către cei care îl produc. Apoi există varianta minunată a simfonismului, cu aparate orchestrale care, de-a lungul a două

secole, s-au mărit din ce în ce mai mult; industrializarea secolului XIX a trecut și la actul muzical și spațiile sale de desfășurare. Aici totul depinde de viziunea dirijorală, fiindcă mulți instrumentiști mi-au confirmat că a cânta același lucru împreună cu altul, fără a avea un discurs individual conturat, este o chestiune nenaturală, care, până la un punct, îți șterge personalitatea artistică. Astfel că procesul de creație este configurat și coordonat de dirijor.

Muzica de cameră este forma ideală de expresie instrumentală. Fiecare artist care dă viață unei astfel de opere este conștient de responsabilitatea pe care o poartă, fiindcă el este indispensabil ei și ea devine parte a vieții lui. Nu degeaba în Germania lutherană, în momentul în care ritualul bisericesc s-a desprins muzical de obligativitatea cântului uman, practicarea artei camerale s-a democratizat, devenind parte a vieții de zi cu zi. În familie, zilele de duminică erau întotdeauna rezervate bisericii și apoi seratelor muzicale – familia se suda și se armoniza prin reglarea energiilor pozitive și trecerea lor de la unul la celălalt, prin filtrul lumilor sonore create cu mai multă sau mai puțină virtuozitate. Calitatea era neesențială; ceea ce incita și bucura erau experiențele sonore noi, descoperirea unei alte dimensiuni decât rutina cotidiană.

În zilele noastre se teoretizează mult. Muzica se conservă pe diferite suporturi, din ce în ce mai mici cu redare din ce în ce mai fidelă. Tehnologia corectează infidelitățile, astfel încât se livrează pe piață produse de o curățenie farmaceutică. Dar nimic nu poate înlocui sau compensa fiorul pe care îl oferă sala de concert și îndeplinirea ritualică a gestului sonor îndelung studiat, dedicat în totalitate ascultătorului.

El intră în spațiul creat de muzicieni ca pe o poartă spre altă dimensiune: spre timpuri trecute, prin muzica veche, sau spre lumi virtuale din viitor; el își poate plăsmui singur lumea în care vrea să fie, unde poate contempla

absolutul sau își poate exorciza demonii conștiinței. De aceea melomanul intră la concert ca în templu, urmând firesc reguli care altfel pot părea restrictive: nu vorbi, nu mânca, nu tropăi! Ascultă și dă-ți liber fanteziei! Iar arta camerală nu copleșește, precum o face orchestra simfonică, ci operează la nivel intim, ne învață dragostea, căldura, ne învață toleranța.

La nivel concret, exercițiul cameral al melomanului produce, în mod dovedit științific, un randament mai mare al simțului auzului, o dezvoltare psihică echilibrată, potențează coordonarea motrică și capacitatea de concentrare – adică acționează, dacă doriți, ca un complex de vitamine. De asemenea, este o modalitate eficientă de socializare neforțată și de disciplinare nepunitivă, mai ales în cazul copiilor și adolescenților. La nivel abstract, muzica de cameră operează cu inefabile – iar acestea sunt de fiecare dată altfel. Micile imperfecțiuni, momentele de inspirație pură, mai ales manifestate în ansamblu, ritualurile scenice sunt unice și nu pot fi captate de nici un fel de echipament electronic de redare, fiindcă acesta prind și reproduc sursa fizică – sunetul – și niciodată energia – emoția. Este ca și cum dumneavoastră, ascultătorii, primiți unde energetice de la muzicienii de pe scenă; le preluați, vă bucurați de ele, le supuneți filtrului imaginației dumneavoastră, le împărtășiți inconștient cu cel de lângă dumneavoastră și le dați înapoi instrumentiștilor.

Din propria experiență, vă pot spune că soliștii care lucrează și concertează regulat într-un ansamblu cameral pot trece printr-un diapazon de stări infinit, cu o singură excepție: nu se plictisesc niciodată. Demersul îi menține într-un echilibru artistic excepțional, datorită bogăției hranei spirituale pe care o caută, o recrează și o îngrijesc cu dragoste. Dacă o să auziți vreodată un muzician că se plictisește în ceea ce face profesional, este de rău: garantat o să vă plictisiți și dumneavoastră la spectacolele sale.

Cuvinte de adio pentru Dan Claudiu Vornicelu

În cadrul celor patru seri ale Festivalului Chopin-200, pe care Filarmonica Pitești l-a organizat, la 3 martie a.c., a evoluat și trio-ul format din Viorela Ciucur (pian), Dan Claudiu Vornicelu (vioară) și Eugen Bogdan Popa (violoncel). Programul a fostul unul exclusiv din lucrările marelui F. Chopin: *Fantezia op. 49 în fa minor pentru pian*; *Sonata op. 65 pentru violoncel și pian*; *Două nocturne în transcripție pentru vioară și pian*; *Trio în sol minor pentru pian, vioară și violoncel op. 8*. Dintre aceste piese am postat pe canalul oficial de pe youtube al Filarmonicii Pitești ultima piesă. La 12 iunie, Dan Claudiu Vornicelu, supranumit „un al

doilea George Enescu al viorii”, s-a sinucis. Știrea a fost lansată de către televiziunile naționale, aceasta fiind însoțită de imagini din concertul de la Pitești. Mai mult decât atât, site-ul nostru a devenit, peste noapte, în dreptul înregistrării din Chopin, *Trio în sol minor pentru pian, vioară și violoncel op.8*, o adevărată „carte in memoriam” pentru mulți dintre cei care l-au cunoscut și apreciat pe maestrul Dan Claudiu Vornicelu.

Iată câteva dintre aceste mesaje: „Dumnezeu să îl ierte. Păcat, mare talent...” (2 iulie 2010); „Nu se vede ambiția pe chipul lui curat cu privire de porumbel.... N-a avut așa ceva, precum n-a avut nici Stradivariusul, pe care alții, cu mult mai puțini sensibili, plesnind de sănătate însă l-au obținut. Cei foarte iubiți rămân în sufețele oamenilor și nu cei ambițioși. Dumnezeu îl iubește pe un om ca DĂNUȚ și îl iartă pentru rugăciunile noastre! Doamne, ajută-!!!” (19 iunie 2010); „Dumnezeu să te ierte, maestre !!!” (16 iunie 2010); „Deplângem moartea sa și

Cartea de onoare a Filarmonicii Pitești

Florin CROITORU

Cu ocazia concertului nostru de astăzi, 27 august 2009, urez Filarmonicii Pitești o carieră lungă și strălucită, așa cum o merită toți cei care au contribuit la înființarea sa.

Gabriel CROITORU

Sunt deosebit de bucuros de invitația Filarmonicii de a cânta împreună cu mine. Urez succes membrilor orchestrei, dirijorilor, direcțiunii și tuturor celor care au început atât de bine, aici, la Pitești. Sper într-o cât mai lungă colaborare.

08.10.2009

transmitem condoleanțe familiei îndoliate. Dumnezeu să îl ierte pentru gestul său și să îi dea odihna veșnică, pe care, probabil, aici pe pământ nu a găsit-o. Am pierdut un om de valoare. Dumnezeu să îl ierte” (16 iunie 2010); „Uitasem de tine... de acum vei fi o amintire pentru toti...” (15 iunie 2010); „Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească! Un om atât de bun, de sensibil, de talentat și de generos.... L-a copleșit urâtenia și răutatea din jur... Îl însoțim cu rugăciunea noastră pe drumul spre lumină...” (15 iunie 2010); „... nu am cuvinte” (15 iunie 2010); „Îmi pare tare rău pentru Dan Claudiu

„Oamenii speciali, ca Dan Claudiu Vornicelu, pleacă mult prea devreme dintre noi și lasă goluri imense, pe care nimic nu le mai poate umple. Ne vom simți mult mai singuri și mai triști fără el. Dumnezeu să îl ierte și să îi ofere liniștea și pacea, pe care le-a căutat toată viața”

Vornicelu, nu era deloc împăcat cu LUMEA de aici... În schimb, era un om tare, tare BUN. Sper să se odihnească în pace în lumea de dincolo!” (15 iunie 2010); „Dan Claudiu Vornicelu, suflet frumos, odihnește-te în pace! Vom păstra mereu amintirea ta și a muzicii cu care ne-ai bucurat” (15 iunie 2010).

Prea cucernice Părinte Drăgușin Marin al Bisericii Sfântul Ioan Botezătorul din Pitești,

Afelativul de savant mi s-a atribuit, prima dată și în glumă, de către Ștefan Odobleja și Ioan Nicolae Popescu. Dar, ceea ce am reținut, de la ei, cu adâncă recunoștință sunt dedicațiile lor pentru mine pe care le-am reproduș în prima ediție a DICȚIONARULUI DE CONSONANTICĂ ȘI CIBERNETICĂ CONSONANTISTĂ, ediția întâia și a doua de față. Dacă suntem într-adevăr, intelectuali creatori, se va stabili în timp prin verificarea de către fapte și adevărurile logice cele mai uzuale, a creațiilor și creațiilor noastre.

Și acum, lăsând gluma la o parte, apropo de FILARMONICA NOASTRĂ ARGESEANĂ, Harul și Duhul Sfânt al tinerilor ei artiști nu a apărut din senin sau nu s-a născut din spuma mării. Aceste minunate Daruri ei le-au primit de la părinți, înaintași și Dumnezeu. Norocul și bucuria noastră este că ei și profesorii lor le-au cultivat cu osârdie, pasiune și modestie.

Sigur, înaintași și domnul Pendiuc, Jean Dumitracu, Dragoș-Tiberiu Oprea și colegii lui vor fi pomeniți mereu, în istoria Argeșului. Îndrăgesc să cred că Domnia voastră împreună cu muzicienii străluciți ce-i are Argeșului veți reuși să puneți pe hârtie PREISTORIA BĂTĂLIEI PENTRU FILARMONICA PITEȘTIULUI.

Cât privește canonizarea lui Vasile Militaru (despre care avem aceleași gânduri și simțăminte) și punerea sa în drepturile ce la are ca poet, am credința că acest lucru se va săvârși cât mai curând. Problema nouă care a apărut este reclădirea, exact pe același loc, a celei de a doua Putne a românilor – BISERICA SFÂNTUL NICOLAE ZISĂ ȘI DOAMNA BĂLAȘA din Pitești. Evident, că toți aceia care vor realiza această operă de recunoștință, începând cu Domnul Pendiuc și Prea Sfînția sa Calinic și terminând cu cei mai mari demnitari ai României și Prea Fericitul Daniel vor rămâne de-a pururi în istoria românilor.

Turcii au aruncat în Bosfor trupurile lui Brâncoveanu, ale fiilor și sfetnicului lui. Ei au mai aruncat atunci, în secret, în Bosfor și capetele tuturor verilor, rămași în țară, de gradul unu și doi ai Brâncovenilor. Ei nu au avut de unde ști că unul dintre verii dreپți ai Brâncovenilor n-a fost decapitat. Și că doica lui, la întrebarea magilului „Care este oul domnesc?”, l-a arătat pe Nicolae copilul ei. Magilul i-a tăiat capul lui Nicolaie și l-a trimis la Constantinopol cu capetele celorlalți Brâncoveni din țară. Capul lui Nicolae a fost aruncat în Bosfor dar trupul săi a fost înmormântat la Pitești în Biserica ce-i poartă numele ca drept mormânt al Brâncovenilor și a doua Putnă a Românilor!!!

Cu mulți ani în urmă, ÎNAINTEA CA CEA DE A DOUA PUTNĂ A ROMÂNILOR SĂ FI FOST DĂRĂMATĂ, mergeam cu un autobuz la Mănăstirea Putna. Dintr-o dată, pe partea dreaptă cum mergeam, a apărut sus pe deal un observator sovietic cu un soldat în el. Ca la o comandă supraomenească toți excursioniștii au amuțit. În această liniște neașteptată s-a auzit clar rugăciunea: „Mulțumesc-ți Ție Doamne că ne-ai lăsat să putem merge la Mormântul lui Ștefan fără pașaport”. În următoarea clipă a sunat vocea uni bărbat: „Cine a vorbit?” – „Eu, Domnule Colonel, inginerul Cuscăneanu.”. a răspuns un om subțirel ridicându-se în picioare. – „Nu vă fac greutăți. Mă puteți preda Organelor când doriți”. A făcut o cruce mare și-a repetat rugăciunea.

Între timp „comuniștii noștri” s-au zcolit. Și au hotărât ca, la Cea de a doua Putnă a Românilor, la mormântul lui Nicolae sacrificat de mama sa pentru salvarea spiței Brâncovenilor, adică a Neamului Românesc, să nu putem merge de loc!!! Șiretlicul e simplu, sub pretextul „sistemizării” români nu vor mai avea nici un act și nici un altar de închinare pentru sacrificiul Brâncovenilor și pisania lui Carol I, când a donat policandru, de fier forjat, adus din Germania bisericii. „Fă-mă Doamne vrednic să păstoresc Neamul Românesc ca un urmaș de Brâncoveanu”!!!

Cu deosebită considerație și recunoștință,
Stelian Bajureanu, Pitești, marți 5 august, 2008,
Înaintea Prăgninii Schimbării la Față a Domnului și Cuviosul Ioan Iacob de la Neamț.

Scrisoare
cătrecătre
preotul,
muzicianul
și
moralistul
Marin
Drăgușin

Corul Academic Euphonia

Alături de orchestra simfonică, Filarmonica "Ion Dumitrescu" se bucură de existența Corului Academic "Euphonia", ansamblu artistic înființat în anul 1981 de către maestrul Mihail Ștefănescu și care, din 1995, a devenit formație profesională, făcând parte din colectivul artistic al Filarmonicii "Ion Dumitrescu" din Râmnicu Vâlcea.

Repertoriul corului academic "Euphonia" numără peste 3.000 de piese din creația românească și universală, formația susținând peste 2.000 de spectacole în România și Europa.

Participând la festivaluri și concursuri naționale și internaționale, corul academic "Euphonia" a obținut numeroase distincții, între care trebuie amintite: Marele Premiu la Festivalul-Concurs "Ion Vidu" - Lugoj 1984, Marele Premiu la Festivalul-Concurs "Gheorghe Dima" - Brașov 1984, Festivalul Internațional de la Pecs - Ungaria 1986, Marele Premiu la Festivalul-Concurs "Ioan D. Chirescu" - Constanța 1987, Marele Premiu la Festivalul-Concurs "Ciprian Porumbescu" - Suceava 1988, Locul V la Concursul Internațional "Rencontre Chorale de Montreaux" - Elveția 1992 etc.

A efectuat numeroase turnee în străinătate (Italia, Franța, Belgia, Olanda, Luxemburg, Ungaria, Germania, Austria etc) și a înregistrat mai multe C.D.-uri în România și studiourile BRAS D'OR din Franța.

De-a lungul timpului, Corul Academic "Euphonia" a fost invitat să colaboreze cu mai multe orchestre simfonice profesioniste din țară, între care amintim: orchestrele Filarmonicilor din Pitești, Bacău, Constanța, Craiova, Ploiești, Sibiu ș.a.

Ludovic Bacs, dirijor

Sunt foarte onorat de colaborarea cu Filarmonica Pitești și mă bucur că particip la acest concert împreună cu foștii mei studenți, după cum vedeți unul și unul, fiecare a ajuns în posturi foarte bune și am bucuria să cunosc și publicul din Pitești și orchestra din Pitești creată de acest mărinimos Tiberiu Oprea. Îmi ridic pălăria în fața membrilor Filarmonicii și a celor din cor, întrucât susțin un program foarte, foarte greu, nemaivorbind de faptul că, scuzați-mi expresia nu tocmai academică, cinci cocoși pe o găină e cam mult. Văd că au repertoriu destul de variat, destul de serios, muzică clasică, cultă, bravo lor. Bineînțeles că acest repertoriu clasic se poate extinde în viitor. Până la repertoriul romantic și, dacă le ajută Dumnezeu, și dincolo de romantici până la compozitorii din vremurile noastre, compoziții moderne.

Compozitori de azi despre opera proprie: Dan Dediu

„Rain Music-Haendel in Macondo a fost scrisă la solicitarea Radiodifuziunii Române pentru anul Häendel 2009. Am scris această piesă pentru taragot și orchestră mare, plus sunete preînregistrate. Am pornit de la un fragment din Muzica apelor de Häendel, un menuet la trei voci, care a constituit tema propriu-zisă a omagiului. Am imaginat, pornind de la „muzica apelor”, un fel de alteritate, de „muzică a ploii”, inspirat fiind

de două cărți pe care le asociasem brusc: Gabriel Garcia Marquez și a sa „Un veac de singurătate”, în care există un orașel numit Macondo, urbe în care plouă tot timpul, și Martin Page, un tânăr scriitor francez, care a făcut o considerație asupra ploii pe care am reținut-o și care mi-a plăcut. Page spune așa: „Muzica a fost inventată pentru a compensa absența ploii.”

Marin Cazacu, violoncelist

Diferența între vioară și violoncel este simplă. Violoncelul arde mai mult, este o vorbă pe care o spunem noi,

muzicienii, dar și la propriu și la figurat. Este un instrument foarte apreciat de vocea umană, care cucerește prin timbrul foarte, foarte cald și expresiv. Astă seară veți avea plăcerea să „cinați” împreună cu noi, pentru că va fi o „cină” bogată, de o oră și ceva, în care felul întâi va fi: patru violoncel, felul doi, tot patru violoncel, desertul și cafeaua, tot cu patru violoncel. Bineînțeles muzică foarte, foarte bună, așa sperăm noi și să vă bucurați de ea permanent. Formula de cvartet de coarde o cunoașteți cu toții: vioara I, vioara a II-a, violă, violoncel. De data aceasta un cvartet de patru violoncel este inedit nu numai pentru peisajul românesc cultural, ci și pentru peisajul mondial. Dar în cadrul unui cvartet de patru violoncel distribuția e diferită la noi, în pachetul nostru, pentru că toți suntem soliști, fiecare are partea lui de prezentare solistică. Veți avea ocazia să ascultați imediat următoarea piesă, care este o sonată de Häendel în patru părți, în care toți cei patru protagoniști vor avea posibilitatea să se desfășoare și să-l simțiți că el este sufletul muzicii în acel moment.

Au artiștii copilărie?

Alexandru Tomescu
„Asta este o idee preconcepțată, cum că noi, muzicienii n-am avea copilărie sau nu am avea viață. Eu m-am distrat foarte bine când eram mic, eram chiar printre cel mai invidiat din clasă, pentru că lipseam destul de des de la cursuri pentru un concert sau un concurs. Pentru mine muzica și viața aceasta de artist reprezintă, într-adevăr o stare de normalitate.”

Valentin Gheorghiu, pianist

„Cânt prima dată, știam despre înființarea acestei orchestre, mă bucur foarte mult pentru Pitești, care merită, publicul pe care îl are merită să aibă și o orchestră bună, ceea ce este adevărat, să confirmați, cu un pian bun și mi-a făcut o mare bucurie să cânt din nou aici. Când doriți dumneavoastră mă invitați și vin. Publicul este extraordinar. Mi-a amintit de publicul bucureștean acum 60 de ani.”

Mă bucur foarte mult că mi-am găsit vocația pe lumea asta

- În a opta zi de octombrie veți cânta alături de Filarmonica Pitești, susținând un concert Beethoven. Când se va scrie istoria Filarmonicii se va aminti că, în a treia stagiune a instituției de cultură piteștene, violonistul Gabriel Croitoru a concertat la Pitești. În primul rând vă rog să ne spuneți ce știți despre Filarmonica Pitești?

- E pentru prima dată când vin să colaborez cu Filarmonica de când există ea. Întâmplător sunt cât de cât la curent cu ceea ce s-a mai întâmplat aici între timp, pentru că îl cunosc pe Alexandru Ganea, care este dirijor aici. Mai mult decât atât nu mai știu, însă mă bucur că voi colabora în seara aceasta (8 octombrie 2009 – n.n). Deja din ceea ce am văzut la repetiții o să iasă foarte bine și o să fie un concert bun.

- De ce ați dorit să aduceți pe scena piteșteană Beethoven? Ce simbolizează marele compozitor german pentru Gabriel Croitoru?

- Pentru mine, acesta este un concert deosebit. În primul rând l-am făcut prima dată pentru a-l scoate în fața publicului. Sigur că l-am studiat, dar, pentru a-l scoate în fața publicului, n-am avut încredere să ies înainte de 24-25 de ani, pentru că mi se pare un concert foarte descoperit din toate punctele de vedere și foarte greu de pătruns în tainele lui cumva. E greu de realizat ceea ce cred eu că a găsit Beethoven de spus acolo.

- Sunteți câștigătorul viorii Guarneri, această vioară pe care o avem aici, ați câștigat, cu ani în urmă, acel concurs Stradivarius. Dacă vreți discutăm de el, dacă nu...

- Nu e absolut nicio problemă.

- Mă gândeam că în juriu atunci a fost și marele Yehudi Menuhin.

- El a fost președintele comisiei.

- Care a fost, la rândul său

- Discipol al lui Enescu.

- Exact, discipol al lui Enescu.

Considerați că totul este întâmplător sau nimic nu este întâmplător în viață gândindu-ne la Menuhin, la Enescu, la vioară și la dumneavoastră?

- Până la urmă, maestrul Menuhin, atunci când m-a ascultat, cu ocazia aceluia concurs, a declarat, de fapt imediat după concursul respectiv, că încă se văd, chiar dacă eu nu am avut cum să-l cunosc pe George Enescu

- Deși poate v-ați fi dorit...

- Mi-ar fi plăcut. Dar, deși nu l-am cunoscut, zicea dânsul, se văd încă urmele școlii pe care considera dumnealui că maestrul Enescu a creat-o în România. Sunt de acord cu el, pentru că sunt foarte multe similitudini între ceea ce am ascultat pe imprimările lui George Enescu și ceea ce, la rândul nostru, predăm mai departe, iată, astăzi, la 50 de ani de la moartea lui.

- Cum a fost întâlnirea cu Menuhin?

- Emoționantă, pentru că era un colos al muzicii și al viorii, în general. De altfel, era o persoană extrem de normală și de firească în conversații. Deși era așa o personalitate, putea să fie, și chiar era, cred că cu toată lumea, deschis. Pe mine nu mă știa, nu mă văzuse niciodată, practic era foarte deschis în conversație și foarte normal, conversația decurgea firesc și nu era absolut nicio problemă, nu era nimic cu gomă și cu pretenții.

- Spuneți într-un interviu că ați început studiul viorii dintr-o pasiune, dintr-o joacă. Această joacă s-a transformat apoi în pasiune, pasiunea în profesie și în profesionalism. Vă pare rău că ați urmat acest drum?

- Niciodată. Din contră, mă bucur foarte mult că mi-am găsit vocația pe lumea asta. Sunt destui oameni care fac meserii, nu care nu li se potrivesc, dar pe care nu le fac plăcere. Și dacă reușești să-ți găsești o meserie pe care o faci cu plăcere toată viața, e mare lucru.

Până la urmă, maestrul Menuhin, atunci când m-a ascultat, cu ocazia aceluia concurs, a declarat, de fapt imediat după concursul respectiv, că încă se văd, chiar dacă eu nu am avut cum să-l cunosc pe George Enescu

- Dacă nu ați fi ales muzica, ce v-ar fi plăcut să faceți în viață?

- Nu știu, cred că tot muzică. În orice caz, o artă. Mi-ar fi plăcut să cânt din gură, dar n-am avut...

- N-aveți voce?

- Ba da, voce am. Uite, vorbim (râde). Dar nu pot să cânt destul.

- Vioara este pe primul plan. Atunci când cântați, când aveți în mână o asemenea vioară, ce simțiți? Mă refer la ea și

din București. Unde se regăsește cel mai bine Gabriel Croitoru? Pe scenă, în fața publicului, sau la catedră, în fața învățăcelilor?

- Deocamdată, aș zice, că pe scenă, pentru că e foarte logic, acolo depind de mine, de ceea ce fac eu. În calitate de profesor, nu mai depinzi de tine, depinzi de cel pe care l-ai învățat, adică practic tu îl înveți, dar în locul lui nu poți cânta. Și atunci practic intervin mai mulți factori care duc la: iese sau nu iese? Când ești cu vioara în mână e treaba ta, tu o faci!

- Apropo de vioară și de dumneavoastră, solist. Faceți parte și din „Cvartetul Transilvan”. De ce ați simțit nevoia să mergeți alături de un cvartet?

- Mi-a plăcut întotdeauna repertoriul cameral și când mi s-a ivit șansa să intru într-o formație

deja cunoscută, cum era acest „Cvartet Transilvan” (practic în România, acum 10-15 ani, existau numai două cvartete de stat, între timp s-au mai făcut vreo două, unul era „Voces”, de la Iași, și acest „Cvartet Transilvan”, de la Cluj, ambele afiliate filarmonicilor), când mi s-a ivit ocazia să fac ceea ce îmi place, sigur că nu am dat cu piciorul și mi se pare că e o întregire a cunoștințelor pe care le-am înmagazinat de-a lungul studiilor, dar, pe care, dacă nu am avut ocazia să le folosesc, le țineam undeva acolo.

- Întorcându-ne la învățăcele dumneavoastră, drumul muzicii va fi bătătorit de nume care vor căpăta notorietate în timp?

- N-are cum să știe nimeni asta.

- Mă gândesc că sunt tineri în care dumneavoastră sperați, pe care-i vedeți progresând.

- E greu de spus și de aproximat în timp ce se va întâmpla. Există talente, dar nu e numai talentul. Cum spunea și maestrul Enescu, „talentul reprezintă foarte puțin la sută din produsul finit”. E vorba și de norocul fiecăruia, și de dramul de inteligență pe care-l are să-și folosească abilitățile în domeniul respectiv cât mai bine. De exemplu, am avut ocazia să văd studenți care nu erau așa de bine, cum să spun, garnisiți de la natură, și care au realizat mai bine decât alții, care au fost mult mai talentați, dar n-au avut destulă minte.

- Pentru că au fost ambițioși.

- Au avut mai multă șansă la un moment dat, sau ambiție, cum ziceți.

- Sau un tren pe care au știut să îl prindă la un moment dat.

- E greu de spus, sunt prea multe necunoscute care intră în această...

- Ecuatie. V-a atras vreodată compoziția? V-ați gândit să lăsați vremii o compoziție semnată Gabriel Croitoru?

- Mărturisesc că nu am avut niciodată plăcerea asta, din contră, am cântat ceea ce mi-a plăcut și să mai și compun? Deja

mă împart în prea multe și nu cred că aș avea succes în domeniul acesta. Nu mă văd deloc compunând.

- Este știut faptul că și fratele dvs, Florin Croitoru, este violonist. Dumnealui a concertat cu Filarmonica Pitești în această vară. Există o concurență între frații Croitoru? Și dacă da, este ea constructivă?

- Cum să zic concurență? Nu există între nimeni! Nici între frații Croitoru, nici între alții. Toată lumea are loc sub soare. Cu toții suntem un personaj oarecare.

- O personalitate.

- Un personaj, aș spune. Cu toții facem ceea ce putem și cât mai bine putem. Și avem cu toții loc, e sigur.

- Pe când un concert cu Florin Croitoru și cu Gabriel Croitoru la Pitești?

- Oricând. Când s-o materializa, nu știu exact. Totul depinde de invitațiile celor care organizează.

- V-ați dori?

- Am făcut deja câteva. Nu ar fi o premieră.

- Nu, aici, la Pitești. În sensul acesta vă întreb.

- Cum să nu, sigur!

- Ce gânduri adresați cititorilor Filarmonicii Pitești?

- În primul rând Filarmonicii aș dori să mă adresez, să-i urez succes în activitatea pe care a început-o cu brio și să deie Dumnezeu să o facă cât mai bine! Publicul nu neapărat să încurajeze acest gen de muzică, dar să vină în număr cât mai mare la concerte, ceea ce e foarte bine.

- Vin în jur de 400-500 de persoane, și mai mult, în funcție de ceea ce i se oferă.

- E un foarte bun punct de pornire și sper să se continue în felul acesta. Sigur că toate depind de modul cum se organizează concertele, în multe locuri s-a întâmplat că publicul s-a mai rărit din cauza anumitor concerte mai puțin ortodoxe, să zicem, în alte locuri, din contră, programele sau invitații filarmonicii respective au avut un aport deosebit, pozitiv că au adus mai mult public, deși până la urmă e o necunoscută și asta. Totul depinde de manager!

Mihaela FULGEANU MATEI

În calitate de profesor, nu mai depinzi de tine, depinzi de cel pe care l-ai învățat, adică practic tu îl înveți, dar în locul lui nu poți cânta. Și atunci practic intervin mai mulți factori care duc la: iese sau nu iese? Când ești cu vioara în mână e treaba ta, tu o faci!

sentimental, și valoric, pentru că valorează o avere.

- E un stimulent, e clar, nu te face să cânti mai bine, dar te motivează din toate punctele de vedere și-ți oferă satisfacții.

- Cum percepeți publicul în sala de spectacol?

- Depinde de public, e greu de făcut

- O clasificare?

- Clasificarea poate să fie. Poate să fie un public avizat, poate să fie un public neavizat, important e că, și într-un caz, și în celălalt, să-l câștigi de partea ta cât mai repede. Și asta se simte, se aude, există niște unde, probabil.

- Acea chimie între interpret și sală.

- Sigur, există. Chiar dacă, la început, ai o părere oarecum ostilă și probabil și invers același lucru, având în vedere că suntem îmbrăcați în frac, dintr-o dată se creează așa ca un fel de barieră între oamenii care vin să asculte și cei care cântă.

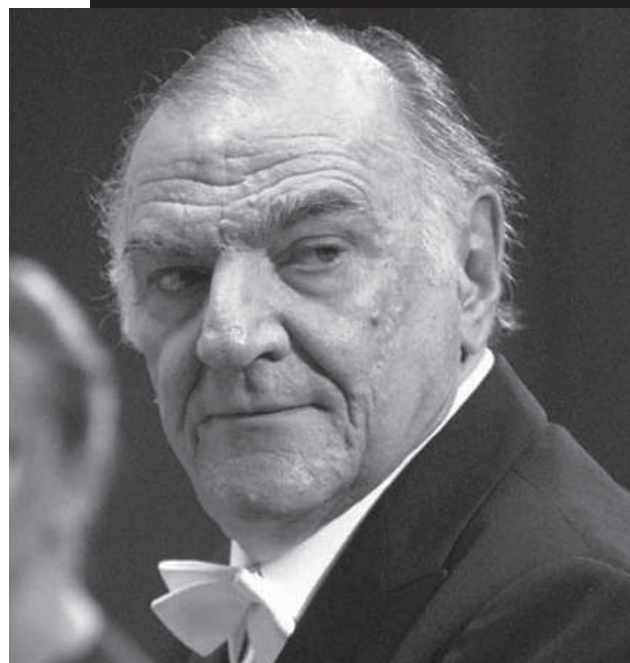
- Ați susținut concerte peste o mie, știu din caietul de sală, atât în țară cât și în străinătate. Ați cântat alături de orchestre mari ale lumii. Ați fost același la o orchestră la început de drum și același la o orchestră, să zic, Filarmonica din Viena?

- Absolut la fel, pentru că mi se pare, așa cum mai spuneam, indiferent de numele filarmonicii respective, profesioniști există peste tot în lumea asta și chiar trebuie să-i tratezi la fel, pentru că n-are rost să faci diferențe, între ce?, numele orchestrelor. E ca și cum nu te-ai duce decât la nume cunoscute la concert.

Nu știu, mi se pare că trebuie toată lumea să fie sprijinită.

- Sunteți solist al Filarmonicii „Paul Constantinescu” din Ploiești. Sunteți dascăl la Universitatea Națională de Muzică

„Pentru mine, Bach este Dumnezeul muzicii, Beethoven, omul și Mozart, îngerul”

În 26 noiembrie 2009 am asistat la un regal al Filarmonicii Pitești. Dirijorul Tiberiu Oprea, orchestra Filarmonicii Pitești și maestrul Valentin Gheorghiu ne-au invitat la un concert Mendelssohn Bartholdy: „Simfonia a IV-a Italiana” și „Concertul nr. 1 pentru pian”. La finalul evenimentului, am realizat, în exclusivitate, un interviu cu cei doi.

M.F.M.: Maestre Valentin Gheorghiu, vă aflați, după un an, din nou la Pitești. Ați concertat anul trecut, în octombrie, acum iată, la sfârșit de noiembrie (2009 – n.n.), sunteți din nou aici, la Pitești, alături de filarmonica noastră, alături de dirijorul Tiberiu Oprea. Cum găsiți Filarmonica după un an?

V.G.: În mare progres, chiar l-am felicitat pe Tiberiu. În mare progres. Și mă bucur foarte mult că Piteștiul, unde, pe vremuri, cântam la muzeu câte un recital, pe un pian prost

M.F.M.: La Palatul Culturii

V.G.: Nu, nici măcar. La muzeu, era un muzeu frumos, dar foarte mic, cu sala goală, ați făcut un mare pas înainte și sper să continue.

T.O.: Acum avem un pian, o sală plină, o orchestră...

V.G.: Un public deosebit și dvs. aici, cu televiziunea, dirijori foarte, foarte talentați.

T.O.: Acum, sigur, maestrul este draguț și ne-a felicitat de fiecare dată. Dânsul a cântat cu atâtea orchestre renumite și a fost într-o lume artistică extraordinară, încât noi suntem mici învățăcei, care aspiră și care se inspiră dintr-o colaborare cu maestrul. Atunci când cânti, când interpretezi alături de un mare muzician acest lucru te motivează în plus și avem o prestație superioară.

V.G.: Eu nu cred că e chiar așa, dar sunteți modești.

M.F.M.: Spuneți anul trecut că publicul piteștean vă amintește de publicul de acum 60 de ani. L-ați regăsit în această seară la fel?

V.G.: Acum 60 de ani nu știu dacă am ajuns prin Pitești. Cred că nu.

M.F.M.: Vă refereți la publicul bucureștean, că ați regăsit publicul la Pitești așa cum îl vedeți la București odată.

V.G.: Pasionat de muzică. Și la București

avem foarte mulți pasionați, dar a început, din nefericire, să se cam rărească numărul lor. Acum fiecare stă acasă, se uită la televizor, din păcate.

M.F.M.: Dar adevărații melomani sunt, într-adevăr, în sala de spectacol.

V.G.: Melomani sunt în toată lumea, în sălile noastre de concert, în sălile tuturor țărilor unde am voiajată și sigur că nu toți sunt melomani, sunt câțiva de fapt.

T.O.: Aici, în Pitești, se petrece un fenomen apropo de public. Noi avem un public constant și în număr, poate și în indivizi, nu știu exact, n-am verificat să vedem numele abonaților, dar de două stagii și jumătate avem sala aproape plină de fiecare dată.

V.G.: Acest lucru e foarte rar astăzi. Vă felicit.

M.F.M.: Mulțumim. Ați absolvit Academia Regală de Muzică. Vorbiți-ne puțin de anii aceia, care era farmecul acelor ani ai acelei Academii Regale?

V.G.: Eram un copil atunci, nu știu cât farmec mai țin minte de atunci, eram foarte tânăr și am avut pe Mihail Jora, pe George Breazul

M.F.M.: Tocmai de aceea îndrăznesc să vă întreb

V.G.: Știți și dvs., fiecare vârstă are farmecul ei...

M.F.M.: Cu asta mi-ați spus totul... George Enescu v-a recomandat pentru studii la Paris, pentru că vedea în dvs., încă de pe atunci, un mare pianist. Ceea ce s-a adevărit peste ani. Cum a fost viața muzicală la Paris?

V.G.: Vreau să precizez ceva. George Enescu ne-a primit să ne asculte, împreună cu fratele meu, pentru că era un om de o generozitate cunoscută. Ne-a ascultat; la 6-7 ani, cât aveam, nu putea să prevadă că sunt virtuoz, la acea vârstă nu-ți merg degetele, dar a văzut că am o ureche absolută și a văzut că am talent spre compoziție. Și de aceea am decis să facem muzică și nu aici. Deși se făcea și aici serios, dar am decis să plecăm la Paris, unde el avea foarte multe personalități cărora le-a scris să ne primească. Am fost la National Supérieur de Musique.

M.F.M.: O viață dedicată muzicii, o viață dedicată scenei, 60 de ani de carieră, o viață de om efectiv. Care sunt marile împliniri ale pianistului Valentin Gheorghiu?

V.G.: Nu știu dacă le găsesc.

M.F.M.: Chiar așa?

T.O.: Fiecare prestație este o împlinire în sensul ei. E foarte greu să răspunzi la această întrebare.

V.G.: În sensul că v-a plăcut astă seară. Asta

George Enescu ne-a primit să ne asculte, împreună cu fratele meu, pentru că era un om de o generozitate cunoscută. Ne-a ascultat; la 6-7 ani, cât aveam, nu putea să prevadă că sunt virtuoz, la acea vârstă nu-ți merg degetele, dar a văzut că am o ureche absolută și a văzut că am talent spre compoziție.

e împlinirea mea. Noi cântăm pentru public.

T.O.: Eu mă simt împlinit în această seară.

V.G.: Recompensa noastră este ca publicul să plece impresionat și nu oarecum, să fie mai bun când pleacă după un concert.

M.F.M.: Apropo de ce spuneți. Venind spre culise, oamenii începeau să comenteze. Chiar am auzit o doamnă spunând: „Ai văzut, ce mâini!” Și cu asta cred că am spus totul.

T.O.: Înainte de a intra, glumeam cu maestrul și ziceam: întotdeauna sunt anumite persoane în sală care vin pentru a comenta înainte de a veni pentru a asculta muzica.

V.G.: Nu toți sunt melomani.

T.O.: Da, într-o sală plină există factorul

curiozitate, există factorul plăcere de a asculta muzică și factorul divertisment.

M.F.M.: Și poate boem.

T.O.: Și dânsul mă întreba: Ai emoții? Și am zis nu, dar, bine, nu acel trac și dânsul a zis: eu am!

V.G.: Da, aveam!

T.O.: Ce emoții poate să aibă maestrul Valentin Gheorghiu? Sigur că sunt emoții constructive, dar după o viață de artist, exact cum ziceați înainte

V.G.: Dacă nu aș avea emoții, m-aș simți plafonat. Și e bine să avem emoții fiindcă ne dau imbold, iar în privința mâinilor poate că s-a uitat la degetele mele strâmbе. (râde)

M.F.M.: Nu e adevărat.

T.O.: Și publicul sigur comentează.

Întotdeauna există comentarii pro sau contra. Cu câtă ușurință, într-adevăr, cântă și interpretează, probabil de zeci de ori acest concert și nu numai, și de fiecare dată este altfel, pentru că, până la urmă, asta este muzica.

M.F.M.: Noi am făcut la începutul acestui an un sondaj de opinie în rândul spectatorilor concertelor Filarmonicii Pitești și numele Valentin Gheorghiu se regăsea în majoritatea

M.F.M.: Chiar maestrul ne-a spus la începutul interviului că a progresat într-un an de zile Filarmonica Pitești.

T.O.: În ciuda condițiilor grele în care se află toată țara și în care se află artiștii.

V.G.: Nu numai, am fost recent în Franța și acolo este o problemă cu muzica și cu filmul. Până și-n Elveția.... o lipsă de fonduri.

T.O.: Probleme sunt, dar acolo sunt la alt nivel. Aici, dacă scade nivelul de viață...

V.G.: E păcat să scadă, se pare că vă ajută anumite personalități și pe această cale le mulțumesc și eu.

M.F.M.: Chiar spunea cineva odată că, pe măsură ce în străinătate se desființează filarmonici, la Pitești ia naștere o filarmonică. Și iată că în doi ani și jumătate a reușit deja să umple sălile.

V.G.: Așa a fost și data trecută sala plină.

M.F.M.: Sunteți născut în aceeași zi cu marele Bach. Ce simbolizează pentru dvs. data de 21 martie, ziua lui Bach, dar și începutul primăverii?

V.G.: Întrebați-l pe Bach ce spune... (râde)

M.F.M.: Din păcate nu-mi mai poate răspunde că l-aș întreba

V.G.: De ziua mea (râde)

T.O.: Ce părere are maestrul Bach... (râde)

M.F.M.: Dacă mi-ar putea răspunde, l-aș întreba. Așa că... vă întreb pe dvs.

V.G.: Nu se poate pune o comparație. Dumnezeu, de-o

parte și un om.

T.O.: Aceași modestie

V.G.: Pentru mine, Bach e Dumnezeu muzicii.

T.O.: Într-adevăr, Bach este tatăl.

V.G.: După care Beethoven, omul și apoi Mozart, îngerul.

M.F.M.: Foarte frumos spus. Ați concertat în Europa, în toate marile filarmonici, cu mari orchestre ale lumii. Este vreun concert care a rămas la sufletul maestrului Valentin Gheorghiu?

V.G.: Am cântat în toată Europa. Și-n America. E greu de spus care mi-a plăcut cel mai mult.

M.F.M.: Și ce concert al dvs., undeva în lume?

V.G.: Am cântat cu Ozawa acum șase ani la București și a fost o mare bucurie că colaborez cu el.

T.O.: Aceea da colaborare.

V.G.: Ozawa, da. Nu avea partitură, ne uitam unul la altul

M.F.M.: Și vă înțelegeați din priviri

V.G.: Da. Și cu orchestra la fel, el nu a explicat deloc orchestrei ce trebuie să facă. Doar prin gest.

T.O.: Se zice că acești dirijori sunt cei mai eficienți, cei care nu vorbesc foarte mult, ci arată.

M.F.M.: Ca și medicul acela care nu stă să explice atât de mult pacientului, dar care își face meseria până la capăt. Ați făcut parte din jurii naționale și internaționale de prestigiu. Îmi puteți spune câțiva pianiști în care dvs. credeți?

V.G.: Da, am fost în jurii chiar mai multe

decât concerte pe care le-am avut (râde). Și asta pentru că nu m-am dus cu elevi, nu am elevi și neavând elevi, am fost un om foarte obiectiv și căutat pentru asta.

M.F.M.: Nu au fost parti pris-uri.

V.G.: Printre ei am asistat la mulți care au dispărut, dar câțiva au rămas. Unul dintre ei este Murray Perahia, care a luat Premiul I la concursul de la Leeds, din Anglia, concurs care l-a făcut într-un an de zile celebru peste noapte. După acest concurs a fost invitat la toate orchestrele din Anglia, în toate orchestrele din lume. Al doilea a fost Radu Lupu, care a luat Premiul I, în 1967, în SUA.

M.F.M.: Și dvs., la rândul dvs., ați luat Premiul „Enescu”. V-a stimulat într-un fel acest premiu, că tot vorbeam de Enescu și de acel pas spre Paris?

V.G.: Pentru noi, e vorba de fratele meu, Ștefan, și pentru mine, Enescu a fost un fel de părinte care s-a ocupat de noi ulterior și la Paris și îl port în memorie mereu, îl venerăm. În 1958, când a avut loc acest concurs, noi am concurat cu „Sonata a III-a Caracter popular românesc pentru pian și vioară”. Enescu era la Paris, a auzit că îi cântam piesa, i-am cântat multe lucrări, muzică de cameră, de pian. Ne-a mulțumit și ne-a trimis o mască de viață, nu de moarte, pe care o am pe pian.

M.F.M.: Pe când un concert Enescu cu Valentin Gheorghiu la Pitești?

T.O.: Comunicăm și stabilim.

V.G.: Cânt cu Gabi Croitoru „Sonata a III-a”, Gabi Croitoru, care cântă minunat. E partenerul meu de inimă. Foarte bun. Am cântat de multe ori împreună.

M.F.M.: Care a concertat și la Filarmonica Pitești. Ce urați artiștilor, soliștilor Filarmonicii Pitești? Ce vă doriți dvs. pentru această mică, dar totuși mare filarmonică?

V.G.: Aș dori, cât pot să mai vizitez Piteștiul, s-o găsesc și mai consolidată și să știu că vă merge bine și că sunteți ajutați să faceți acest lucru atât de necesar pentru oameni.

M.F.M.: Pentru oraș.

V.G.: Nu pentru oraș, pentru oameni.

M.F.M.: Pentru oamenii orașului, pentru noile generații, aproape de ceea ce spuneți că ați cântat pentru multe generații, pentru că trebuie și cei tineri să se îndrepte totuși către această muzică.

T.O.: Sigur. Și publicul nostru este format din tineri.

V.G.: Poate că ar trebui să faceți o repetiție între repetiții pentru copii sau studenți.

M.F.M.: Avem și concerte educative.

T.O.: De aceea publicul nostru e format din mai multe vârste, este foarte variat.

V.G.: Și mă primiți și pe mine din când în când?

T.O.: Sigur că da.

M.F.M.: Cu drag.

T.O.: Vă primim pe scenă!

M.F.M.: Vă mulțumesc mult

V.G.: Cu plăcere.

M.F.M.: Și vă doresc mult succes în continuare.

V.G.: În general am oroare de interviuri, dar cu dvs. am vorbit foarte calm.

M.F.M.: Vă mulțumesc încă o dată, e o onoare pentru mine!

V.G.: Cu plăcere!

Mihaela FULGEANU MATEI

Pentru noi, e vorba de fratele meu, Ștefan, și pentru mine, Enescu a fost un fel de părinte care s-a ocupat de noi ulterior și la Paris și îl port în memorie mereu, îl venerăm. În 1958, când a avut loc acest concurs, noi am concurat cu „Sonata a III-a Caracter popular românesc pentru pian și vioară”. Enescu era la Paris, a auzit că îi cântam piesa, i-am cântat multe lucrări, muzică de cameră, de pian. Ne-a mulțumit și ne-a trimis o mască de viață, nu de moarte, pe care o am pe pian.

sondajului. Deci publicul v-a vrut la Pitești. Cineva chiar spunea acum: „Felicitări pentru că l-ați adus pe maestrul Gheorghiu”.

V.G.: Sunt fericit pentru asta și vă spun că am cântat pentru multe generații.

M.F.M.: Dar e frumos, totuși.

V.G.: Foarte frumos. Am schimbat multe generații. Chiar cu Filarmonica din București. Bunicul bunicului... Cântam din 1943, vă dați seama.

T.O.: Vorbeam înainte de George Enescu. Sunt generații, e formula aceea des uzuală: monștri sacri.

M.F.M.: Exact.

T.O.: Noi citim în cărți și ascultăm discuri cu marii muzicieni, maestrul le-a trăit și vine cu o experiență extraordinară în spate, care nouă ne face cinste.

V.G.: O s-o câpătați și voi după zeci de ani.

T.O.: Și este și foarte modest. După o viață de artist este foarte modest. Nu voia să se ducă în fața să primească toate laudele de unul singur.

V.G.: Am colaborat.

T.O.: Sigur că da.

V.G.: Ce, sunt tenor să mă duc singur?

T.O.: Onoarea este de partea noastră că ați venit.

V.G.: În primul rând orchestra, care a muncit și a participat, apoi dirijorul, care este deosebit de bun, doamna, care este tot de la Filarmonică, trebuia să mă trageți de mână în față.

T.O.: Este o orchestră bună, tânără, entuziastă, care crește de la concert la concert și de la repetiție la repetiție. Maestrul a observat.

Programul Filarmonicii Pitești în perioada 1 septembrie -31 decembrie 2010

Data/ Ziua	Tip concert/ Denumire	Dirijor	Solist	Repertoriu
Joi, 02.09.	Simfonic Festivalul Tineri interpreți, ediția a III-a	Alexandru Ganea	Gabriela Buță, Cristina Dumitrescu, Ana Maria Țipeanu, Cătălina Cârciu, Marius Deneș, Ioana Cristina Golcea	W.A.Mozart-Concertul pentru vioară și orchestră nr. 5 în La major, Mozart- Concertul pentru flaut și orchestră nr. 1 în Sol major, Pablo de Sarasate- Zigerunerweisen, op. 20, Camille Saint-Saëns- Concertul pentru vioară și orchestră nr. 3 în si minor, Mozart- Concertul pentru pian și orchestră nr. 17 în Sol major, Eduard Lalo- Simfonia spaniolă, op. 21.
Joi, 16.09.	Simfonic De la ucenicie la măiestrie în arta dirijorală, Curs POSDRU	Rebecca Mihai, Florin Grămadă, Alexandru Ionuț Mija, Alexandru Ilie		W.A. Mozart-Uvertura la Don Giovanni, Franz Schubert - Simfonia nr. 8 în si minor, Neterminata, F. Mendelssohn - Simfonia nr. 4 în La major, Italiana
Joi, 30.09.	Simfonic Deschidere stagiunea a IV-a, Romantica	Tiberiu Oprea	Luiza Borac (pian)	Fr. Chopin- Andante spianato et Grande Polonaise brillante, Variațiuni La ci darem la mano din Don Giovanni de Mozart, Anton Bruckner – Simfonia nr. 4 în Mi bemol major „Romantica”
Joi, 07.10.	Simfonic	Alexandru Ganea	Alexandru Tomescu (vioară)	P.I. Ceaikovski- Concertul pentru vioară în Re major op.35, Robert Schumann - Simfonia a IV-a
Mărti, 12.10.	Cameral Romanian Piano Trio		Alexandru Tomescu, Răzvan Suma, Horia Mihail	Maurice Ravel – Trio pentru pian, vioară și violoncel, Antonin Dvořák –Trio pentru pian, vioară și violoncel
Joi, 14.10.	Recital de jazz La margine de București		Tiberian Jazz Ensemble	Melodii celebre interbelice
Joi, 21.10.	Simfonic	Bogdan Vodă	Vlad Stănculeasa (vioară)	W.Ed.Elgar-Nimrod-Variațiunile pe o temă originală, op. 36 «Enigma», Carl Nielsen – Concertul pentru vioară și orchestră, op. 33, J. Brahms – Simfonia nr. 4, op. 98, în mi minor
Joi, 28.10.	Cameral Românesc 100%		Horia Maxim (pian) și Ionuț Ștefănescu (flaut)	Anton Pann - Trei crai, George Enescu - Cantabile și Presto, Tudor Ciortea – Sonata, Carmen Petra Basacopol - Piccola Sonata, Johnny Răducanu - Pe Olt, Doina Rotaru - Japanese Garden, Petre Elinescu - O idilă, Petre Elinescu - Introduction et Danse des Sorcières, Vasile Jianu – Pastel, Vasile Jianu - Preludiu și Rigaudon, Johnny Răducanu - Jocul Țambalelor, Tiberiu Brediceanu- Suița, Grigoraș Dinicu- Hora staccato.
Joi, 04.11.	Concert simfonic extraordinar	Ilarion Ionescu-Galați	Florin Ionescu-Galați (vioară)	W.A. Mozart-Uvertura Directorul de scenă (Der Schauspieldirektor), G.B. Pergolesi- Concertino pentru vioara și orchestră de coarde în si bemol major, G. Tartini/Kreisler- Sonata în sol minor „Trilul diavolului”, Mozart-Sinfonia nr. 35 „Haffner” în Re major
Joi, 11.11.	Cameral Recital la patru mâini		Valentin Gheorghiu și Roxana Gheorghiu	Fr. Schubert– Fantezia în fa minor pentru patru mâini, Fr. Schubert – Characteristic March nr. 1 în do major, Antonin Dvorjak–Dansuri slave, J. Brahms–Dansuri ungare, G. Enescu–Rapsodia I în La major
Joi, 18.11.	Simfonic	Alexandru Ganea	Alexandru Tomescu, Răzvan Suma, Horia Mihail	A.Dvorak-Rondo, M. Ravel-Tzigane, Fr. Chopin- Fantezie, op. 13: Fantaisie brillante on Polish Airs, Robert Schumann- Manfred, F. Liszt- Preludii
Joi, 25.11.	Recital vocal-instrumental de muzică medievală	Marcel Șapcu	Ansamblul de muzică medievală și celtică GRAFIC	Douce dame Joillet, Lyra, Sparky, Scarborough fair, The otter'nest-Richie Dwier's, Son del Busgosu, Furatum alci provinciam, Tanzilla, Sanyogita
Joi, 02.12.	Concert simfonic extraordinar	Steven Huang, SUA	M. Cameron (violoncel)	Leonard Bernstein – Uvertura “Candide”, Victor Herbert -Concertul nr. 2 pentru violoncel și orchestră, Aaron Copland –Hoedown from Rodeo, George Gershwin- An American in Paris.
Joi, 09.12.	Recital cameral Arii celebre		Cecilia Bucerzan - soprană, Claudia Caia – soprană, Ionel Lazăr- trompetă	Alessandro Scarlatti – Mio tesoro per te moro, Rompe sprezza, Con voce festiva, Alessandro Stradella – Pieta Signore, Antonio Vivaldi – Laudate pueri, W.A. Mozart – Ach ich liebte, Porgi amor, Sull'Aria, G. Rossini – Una voce poco fa, F. Cilea – Io son l'umile ancella, Vincenzo Bellini – Qui la voce sua soave, G. Puccini – Visi d'arte, O mio babbino caro, Jules Massenet – Pleurez mes yeux, Leo Delibes – Flower's Duet.
Joi, 16.12.	Orchestra de cameră	Tiberiu Soare	Bucharest Brass	Muzică de film
Miercuri, 22.12.	Concert vocal- simfonic de Crăciun	Tiberiu Oprea	Corul și orchestra Filarmonicii	G.F. Haendel-Messiah, Colinde de pe mapamond

You Tube HD

www.youtube.com/filarmonicapitesti

Sponsori

Pret 5 RON